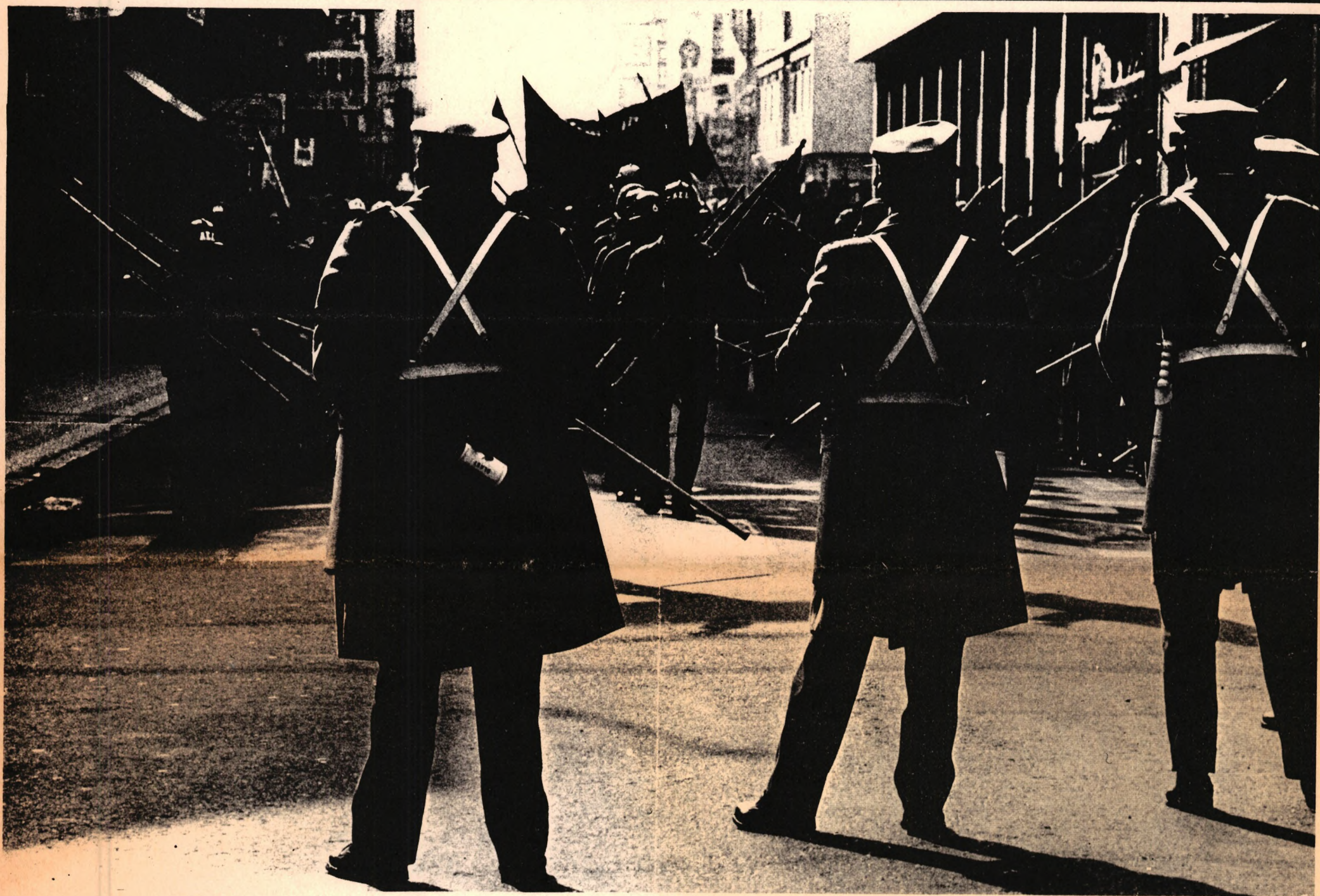

ARBETAR MAKT

NR 8

1975, Årg.4, Pris 2:00

STÖD CHILES FOLK

BOJKOTTA JUNTAN!

SOSSEKONGRESSEN: BALANSGÅNG MELLAN KAPITAL OCH ARBETE

För närvarande pågår som bäst socialdemokraternas debatt inför höstens SAP-kongress. Frågorna kring vilka den mest debatten koncentrerats är näringslivs politiken, miljö och energipolitiken, "demokratin" på arbetsplatserna samt försvarspolitiken. Kring dessa frågor har också de flesta kongressmotioner författats.

Partistyrelsens utlåtande om motionerna bekräftar bara vad vi tidigare konstaterat: I konflikten arbete - kapital väljer SAP helst inte sida, och gör man det tar man med 99 % säkerhet kapitalets parti.

De kongressmotioner som krävt ett större statligt engagemang i näringslivet, det vill säga olika former av förstatliganden, har undantagslöst tillbakavisats av partistyrelsen. "Andra former av kontroll bör undersökas", svarar partistyrelsen, och låter sig därmed nöjas. Det kommer med nödvändighet betyda en ökad spricka mellan partiledningen och "gräsrotterna", hos vilka kravet på en någorlunda hyfsad kontroll och insyn i näringslivets koncentration och spekulationer vuxit sig allt starkare i takt med kapitalismens utveckling.

Låt oss ta ett exempel: läkemedelsindustrin. I Sverige, liksom övriga västvärlden, är läkemedelsindustrin en extremt lönsam industri. Läkemedelsindustrin har dessutom alltmer börjat uppträda som vilket kapitalistiskt af-färsbolag som helst (dvs med en över-skuggande målsättning - att ständigt öka sina profiler). Detta är naturligtvis ett i längden orimligt förhållande. Redan idag omsätter den svenska läkemedelsindustrin c:a 2 miljarder! (Pri-

vatägda ASTRA är störst med 759 miljoner i årlig omsättning). Dessa förhållanden betyder för konsumenten ständigt ökande läkemedelspriser, risker i samband med användningen av läkemedel och en ringa - för att inte säga obefintlig - kontroll av läkemedlens verkningar och verkliga innehåll.

Motionerna om förstatligande av läkemedelsindustrin avslög partistyrelsen.

I miljö och energifrågorna går partistyrelsen, liksom i motionsbehandlingen i sin helhet, den aggressiva och expansiva monopolkapitalismens ärenden. Och tvingas där till, om arbetsköparna av någon som helst betydelse skall kunna blidkas och i övrigt snällt infoga sig i den svenska "blandekonomin". Skulle SAP välja en konfrontationslinje gentemot de monopolkapitalistiska arbetsköparna skulle ett läge liknande det Allende i Chile ställas inför, kunna komma till stånd. Och är det något SAP och socialdemokratin inte vill så är det klasskamp! Behandlingen av motionerna i miljö- och energipolitiken går, liksom de för SAP mycket kontroversiella frågorna om den omtalade "demokratin" på arbetsplatserna, i klassamarbetets tecken. Problem och konflikter skall lösas i samförstånd mellan kapitalägarna och lönearbetarklassen. Och vem som hittills fått betala det kalaset, och också kommer att få göra det framöver, kan det väl knappast råda någon tvekan om; arbetarna.

Inför kongressen har också den så kallade försvarspolitiska kommittén lagt fram ett förslag till ny försvarspolitik. Till detta förslag har en medlem i kommittén, Maj-Britt Theorin fogat en reservation. Hon kräver

Palme slår tillbaka partivänsterns försök att radikaliserar partiprogrammet.

att försvarskostnaderna fryses på nuvarande nivå, mao att de minskar i takt med inflationen. Kommittén kräver också en omfördelning av försvarskostnaderna från det traditionella försvaret med dess kostnadskrävande vapensystem till en satsning

på ett starkt ekonomiskt försvar och civilmotstånd.

Naturligtvis har det höjts kritiska röster mot Theorins förslag. Moderaterna betecknar henne som vrickad, inom det egna partiet betraktas hon närmast med nedlåtande överseende

- det är bara Aftonbladet som har visat förståelse för hennes ideer. Abs och Theorins ställningstagande har irriterat våra hemma-maoister. MLKs Stormklockan - vår främsta nationalkommunistiska tidning - kräver starkare försvar och kritiserar naturligtvis Theorin.

Men även ett nedbanat försvar är den härskande klassens försvar mot underklassen. Kommunisternas uppgift är inte att hjälpa borgarna att hävda sig mot den härskande klassen i andra länder genom att backa upp den ena eller den andra varianten av försvarspolitik. Vår inställning är klar: inte en man, inte ett öre till klassförsvaret!

Även om partikongressen skulle ta de allra radikalaste förslagen till det nya partiprogrammet - så skulle det ändå bli ett reformistiskt program kännetecknat av klassamarbete.

SOCIALDEMOKRATISKA

ungdomsförbundet i Sverige har haft kongress. Där beslöt man bl.a att avslå en motion om förstatligande av de största företagen, samt att anta en motion om att strejkande fortfarande ska kunna dömmas till 200:- i böter...

Ny redaktion

Detta nummer av tidningen ARBETARMAKT är tillverkat av en helt ny redaktion. (med benäget bistånd av kamrater i förbundet). Detta kommer sig av att Förbundet Arbetarmakt i sommar hållit kongress, och att där personer såväl inom förbundsledningen som olika utskott och redaktioner bytts ut enligt den kommunistiska principen om rotation.

Vi hoppas att vi, när vi blivit varma i kläderna, ska kunna prestera ett minst lika bra jobb som förra redaktionen. Men vi behöver stöd - om du tycker något saknas i tidningen, skriv en artikel eller påpeka vad som du anser vara fel.

Redaktionen

STÖD STRIDSFONDEN OCH FONDEN MOT KAPITALET FÖRTRYCK

Den 8:e november i år har den av dom malmfältska gruvarbetarna grundade Stridsfonden existerat i exakt fem år. På ett stormöte den 8:e november 1970 fattade gruvarbetarna, på förslag från MalMBERGETS Strejkkommitté, det historiska beslutet i svensk arbetarhistoria, att ombilda sin f d strejkkassa till en rörlig stridsfond. En fond till stöd för andra arbetare som väljer kampens väg.

Den här fonden har otaliga gånger låtit tala om sig sedan dess. Bidrag ur Stridsfonden har bl a gått till stuveriarbetarna i Adalen (sommaren -70), anläggningsarbetarna i Ritsem (hösten -73), städerskorna i Skövde, MalMBERGET och Umeå (våren -75) och sömmerskorna på Brason i Gällivare (våren -75).

Mest omdiskuterad blev kanske Stridsfonden i anslutning till den totala arbetsnedläggelsen vid Stridsberg & Björck i Trollhättan hösten -72.

Då hetsade borgar-, sosse- och vpk-presentation som aldrig förr mot Stridsfonden, och påstod, att en av fondens styrelseledamöter (Harry Isaksson) var "ute och svindlade gruvarbetarnas strejkkassa".

Ja, så lät det faktiskt. Trots att Harry Isaksson, på Stridsberg & Björck-arbetarnas begäran, reste ner till Trollhättan och informerade dom strejkande metallarbetarna om villkoren för fonden. Helt i enlighet med de av fondstyrelsen fattade stadgarna!

Situationen som uppkom i anslutning till strejken på Stridsberg & Björck visade framförallt på två saker. I det läge strejken på Stridsberg & Björck befann sig när Harry Isaksson kom ner till Trollhättan, fick själva existensen av en arbetarnas solidariska Stridsfond en rent dynamisk ef-

fekt på dom strejkande metallarbetarna. Gruvarbetarna erbjöd dom strejkande sin klassolidaritet. Arbetsköparna och borgarpressen bävade, med all rätt, för dom framtida konsekvenserna av Stridsfondens existens och styrka, när detta blev känt bland arbetare utanför Malmfältet. Och - ännu värre - om den verksamt kunde bidra till Stridsberg & Björck-arbetarnas seger

Här har arbetarna på eget initiativ skapat en egen, rörlig stridsfond, utanför den legalistiska och byråkratiska fackföreningsapparaten omedelbara kontroll, och den började bli ett effektivt vapen i arbetarkampen. Fackföreningsbyråkraterna i SAP, LO och VPK bävade för tanken på vad fonden kunde få för betydelse - för dem själva! Och undra på det: Fonden utgör till hela sin karaktär och uppbyggnad ett hot mot den i klassamarbete insnärjda fackföreningsapparaten.

Klasskampslaget i Malmfältet idag - och den möjligheten av en ny, stor gruvarbetarstrejk - är ytterligare ett argument för ett intensifierat agitationsarbete för Stridsfonden, och det stöd till den självständiga arbetarkampen den kan ge.

Sedan 1971 har det varje år arrangerats Arbetarkonferenser. Ursprungsförslaget till dessa forum för kämpande arbetare kom från gruvarbetarna i Malmfältet, men idag intresserar och engagerar konferenserna arbetare från en mängd olika industrier och orter runt om i landet.

Arbetarkonferensen -75, som hölls i Stockholm 1-2 mars, fattade bl a beslut om att inrätta en Kampfond Mot Kapitalets Förtryck. En fond till stöd för dom arbetare som avskedas, svartlistas eller på annat sätt döms för att dom väljer kampens väg.

Denna fond är än så länge relativt okänd (mer om den i ARBETARMAKT, nr 6-7/75), men dess målsättning verkar i en likartad riktning som Stridsfonden; den stöder kämpande arbetare.

Mot bakgrund av en liten men dock synbar skärpning av klasskampslaget framstår stödet till Kampfonden Mot Kapitalets Förtryck som viktigt och nödvändigt. Arbetsköparna kommer inte sitta med armarna i kors, när alltför arbetare går ut i självständig kamp mot dyrtiden och fackföreningsapparaten hämsko över kampen. Trakasserier, avskedanden och svartlistningar kommer höra till ordningen för dagen.

Ingen arbetare som väljer kampens väg ska kunna skrämmas till tystnad och passivitet genom hot om svartlistning, avsked och trakasserier.

Alla arbetare måste här känna sitt ansvar och sin solidaritet med dom som går i spetsen för hela klassens kamp. Som hamnarbetarna när dom kämpar för rätten att få teckna ett eget avtal, som skogsarbetarna när dom röjer vägen för fast månadslön, och som gruvarbetarna när dom nu står mitt uppe i den mycket viktiga kampen för pension vid 60 år, och mot LKAB:s försök att genomföra kontinuerligt tvåskift i gruvorna.

Det är i dessa klasstrider vi inser det stora behovet av två fonder som Stridsfonden och Kampfond Mot Kapitalets Förtryck. Fonderna kompletterar varandra, som ett stöd åt den självständiga arbetarkampen.

Stöd gruvarbetarnas stridsfond
Pg. 65 360

Stöd kampfonden mot kapitalets
förtryck
Pg. 45 76 26-0

Tidningen ARBETARMAKT

- utgiven av Förbundet Arbetarmakt

Årgång 4, Nummer 8 1975

Ansvarig utgivare Helena Bertilsson

Adress: Tidningen ARBETARMAKT
Box 9028
102 71 STOCKHOLM

Telefon: 08/ 68 46 79

Prenumeration för 12 nummer:

Vanlig prenumeration	30:-
Stödprenumeration	50:-
Garantprenumeration	100:-

Postgiro vid prenumeration:	38 13 00-3
Postgiro vid redovisning, ombuds-försäljning:	20 21 02-0
Postgiro vid beställning av äldre nummer:	20 75 76-0
Postgiro till STÖDFONDEN:	23 71 77-1

Detta nummer presslagt den 18 aug.

Manuskript och illustrationer till nästa nummer (9/75) ska vara redaktionen tillhanda senast 10 september.

Eftertryck medges endast med angivande av källan.

Förhandlingarna i Malmfältén: SE UPP MED FACKET OCH VPK FÖRBERED SJÄLVSTÄNDIG KAMP

I juni presenterade LKAB sitt sista slutbud i förhandlingarna med Gruvarbetarförbundet. I en omröstning som genomfördes i Malmerget, Kiruna, Svappavaara och Luleå, tog en mangrann majoritet (ca 80 %) avstånd från budet.

Därefter tillsatte regeringen en medlingskommission, med uppgift att medla i konflikten. Det av kommissionen utarbetade budet håller nu som bäst att färdigdiskuteras bland gruvarbetarna och av LKAB-ledningen. Den 16 augusti skall omröstningen bland gruvarbetarna vara färdig, varefter Gruvarbetarförbundets styrelse skall ta ställning till sitt fortsatta agerande mot LKAB. På grundval av gruvarbetarnas röstning, får man hoppas!

Eftersom medlingskommissionens bud inte skiljer sig från LKAB:s slutbud i någon central fråga är det inte att vänta att gruvarbetarna accepterar budet. Gruvarbetarförbundets tidigare uppsägning av avtalet med LKAB kommer då åter i rampluset. Skall man gå ut i strejk?

LKAB:s BUD

Det sista slutbud som LKAB presenterade i juni tillgodoser knappast något av de centrala krav som gruvarbetarna rest i årets avtalsrörelse. LKAB gick inte med på pension vid 60 och 5 veckors semester för alla gruvarbetare. Dessutom ville LKAB genomföra det förhatliga K2-systemet. En kontinuerlig skiftgång, som, om det genomfördes, skulle innebära en nästan permanent heldrift.

Som kompensation för detta erbjöd LKAB rejäla lönelöft och ökade OB-tillägg. Men en förkrossande gruvarbetarmajoritet (i Svappavaara uppemot 100%) röstade nej till detta bud. (Endast de LKAB-anställda i Luleå, ca 200, röstade för budet. Men då jobbar dom

heller inte alls under samma förhållande som gruvarbetarna...). Detta kan tolkas som att gruvarbetarna är principfasta och eniga om att trygghetsfrågorna är betydligt mer värda än inflationsavtal.

KOMMISSIONENS BUD

Det bud som den av regeringen tillsatta medlingskommissionen la fram i juli skiljde sig inte i någon central fråga från LKAB:s bud. Det skiljer sig från LKAB:s bud endast genom smärre "uppmjukningar". T ex. ett K2-system där söndagarna skulle bli fria, pension vid 60 för underjordsarbetarna (kvalifikation: 20 år under jord!) och "en möjlighet" för överjordsarbetarna att få pension vid 63. Vilka som skall få detta skall LKAB avgöra, enligt medlingskommissionens bud, som synes ett bud som söker splittra gruvarbetarfronten!

VAD HÄNDER NU?

Den 16 augusti skall gruvarbetarnas omröstning om medlingskommissionens bud vara avslutad. Därefter skall gruvarbetarförbundets styrelse sammanträda och ta ställning till den fortsatta avtalstaktiken. Gruvs styrelse har alla gruvarbetares uppmärksamhet och vaksamhet riktade mot sig, men kan trots detta förmodas söka åstadkomma ett kompromissbud. Ett sånt skulle med nödvändighet ställa Gruvs styrelse i öppen konflikt med malmfältens gruvarbetarmajoritet.

Vad som då händer är svårt att sia om. Det troliga är att gruvarbetarna, på eget initiativ och med gruvarbetarförbundets malmfältska fackavdelningars stöd, då går ut i strejk. Blir det där emot en strejk ledd av Gruvarbetarför-

bundet centralt, vilket förefaller högst osannolikt, är det troliga att denna sökes göra så kortvarig och passiv som möjligt. Utgången av förhandlingsläget i malmfältén är med andra ord rätt så ovisst just nu.

ARBETARSOLIDARITET

Enligt Norrskensflamman (5 aug.) skulle en "förbundsstrejk" ge de strejkande 55 kronor om dagen i 14-18 dagar. Sen är förbundets kassa slut. Och ska vi tro vad VPK-aren och fackförbundsombudet Ture Rantatalo säger är någon solidaritet från andra arbetargrupper inte att räkna med! I en intervju i Nfl (5 aug) säger han: "Något stöd från det övriga Sverige ska vi inte räkna med den här gången."

Det är inte utan att man skulle vilja ställa Rantatalo frågan om han verkligen vill ha något stöd "från det övriga Sverige"! Hans agerande under

strejken 69-70, och arbete som fackförbundsombud sedan dess, tyder ju inte precis på att han menar att gruvarbetarna ska tillgripa alla till buds stående medel för att få igenom sina viktiga krav.

Nej, ska vi lyssna till VPK-arna i Malmfältén är den illegala kampens väg inte aktuell. Man gör snarare allt för att få arbetarna på andra tankar! Med trolig följd att gruvarbetarnas krav inte kommer tillgodoses, om VPK-arnas taktik får bestämma kampens inriktning.

Denna vacklande och passiva attityd från förbunds-, (s)- och VPK-håll måste naturligtvis gruvarbetarna avvisa. I annat fall är en seger inte möjlig. En temporär facklig "milans" och "radikalism" är inget att ställa förhoppningarna till. Den fackliga apparaten (inkl. Gruvarbetarförbundet) är en i längden oduglig organisation för kämpande arbetare. Endast den självständiga kampen, så som den kom till uttryck under strejken 1969-70 (i stormöten och en - åtminstone i början - demokratisk central strejkkommitté), är framkomlig.

Det "övriga Sverige", som Rantatalo talade om i intervjuen i Norrskensflamman, ska i en sådan situation inte svika gruvarbetarna. Det kommer den klassmedvetna delen av den svenska arbetarklassen att se till, som man gjorde för 6 år sedan. Detta är den förutsättning som kommer att kunna göra att gruvarbetarna ska gå segrande ur den strid man nu tar upp.

Stöd Stridsfonden

Petrjtjenko!

VÅRT LAND, VÅRT LAND

I Fib/Kulturfront 12/75 kommer något vi länge väntat på: Med sedvanlig pompa och grötmyndighet skall Jan Myrdal reda ut vad han menar med vänster. Vi har länge väntat eftersom Myrdals och SKP:s fosterländska populism steg för steg närmat sig något som vi har fått allt svårare att se som vänster. Nej, Jan Myrdal vi anser inte att folkmusik är reaktionärt - men inte heller att den i sig är progressiv. Däremot är strävande tillbaka till det samhälle som skapade denna musik reaktionärt. Och reaktionärt är det att sätta upp dessa gamla konstformer mot nya med föraktfulla fraser om "de fascistiska futuristernas och avantgardisternas formexperiment" (Majakovskij?). "Vissa betydelsefulla former inom konstens område är endast möjliga på ett utvecklade stadium av konstnärlig utveckling... En man kan inte bli barn igen utan att bli barnslig.../men/ Varför skulle inte mänsklighetens historiska barndom, dess skönaste utveckling, såsom ett stadium som aldrig återvänder, utöva en evig charm?" (Grundrisse, Marx).

För Jan Myrdal är vänstern, den riktiga vänstern "den stora folkliga front av demokrater och progressiva som alltsedan den franska revolutionen i Europa drivit historien framåt". Men det är inte åsiktsriktningar som driver historien framåt, det är kampen mellan sociala klasser. Detta är inte ord- eller härklövning - talar man som Myrdal enbart om "folk", "demokrater" och "progressiva" så tjänar det till att dölja förhållandet mellan klasserna. Folkfronten, där proletariet underordnar sina intressen under den förment progressiva bourgeoisins!

Den uppåtskrivande borgarklassen gick i allians med arbetarklassen mot de förkapitalistiska klasser som stod i vägen för kapitalismen. Men allteftersom kapitalismen utvecklas står det allt klarare att bourgeoisie och arbetarklass har o-förenliga intressen - i juni 1830 upphör trovärdigheten hos en allians mellan dem. Likväl kunde 100 år senare reformister och stalinister hävda idén om en folkfront.

De spanska (-36), kinesiska (-27), indonesiska (-65) arbetarna fick dyrt erfara att när den måste välja så förenar sig den mest "demokratiska" eller "nationella" borgarklass med imperialism och fascism mot arbetarklassen.

Det är denna verklighet som döljer sig bakom Jan Myrdals "folk".

Myrdal vill återupprätta en mängd företeelser som han anser att den riktiga vänstern är för och "vänstern" emot: Folket (folkligheten), Familjen, Nationen och Moralen. (rasen tycks han ha glömt bort, liksom den Sanna tron. Slarvigt.) Som argument för att stöja dessa säger han att det inte är något argument mot dem att även fascisterna talade för dem. En i sanning imponerande logik!

Tror Myrdal verkligen att vänstern inte kritiserade t. ex. kärnfamiljen innan fascisterna började försvara den? I så fall kan vi bara hänvisa honom till 1800-talets tidiga socialister - främst Fourier - vars uppfattning Marx i stort delade och övertog. Marxister har alltid fördömt kärnfamiljen. Stalinister och populisterna har försvarat den.

Även nationen var något heligt för "det arbetande folket och arbetarklassen" ända tills de otäcka fascisterna stal begreppet, enligt Jan Myrdals historieskrivning. Tydligt har han, sin enorma beläsenhet till trots, missat åtminstone en ob-skyr pamflett från 1848. I den hävdar två ökända vänsteristiska intellektuella att "arbetarklassen har intet fädernesland. Man kan icke fråntaga dem vad de icke har". Myrdal hävdar att "det är vi som är nationen" och vill återerövra "vår"

svenska fana.

Dock, den svenska nationen liksom dess fana representerar inget annat än den härskande klassen, dess ut-sugning, ståndshög-färd (och kolonialism; det var i korståget mot Finland det blågula kom till). Den svenska arbetarklassens fana är inte den blågula - inte ens med röd rosett - den är revolutionens röda fana. "Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter" - proletariets seger är nationalstatens undergång. Till skillnad från Jan Myrdal, Skp (Sveriges kommunistiska patrioter) och deras andliga frände, kamrat Vysjinskij, är vi stolta över att vara internationalister!

På en punkt har emellertid JM rätt: Det är nödvändigt, att vänstern visar på socialismens möjligheter och inte pekar ut "andra sidan muren" som socialism - det vi kämpar för. Men att höra det från en försvarare av Stalins sovjet... (eller för den delen Maos Kina). "Hyckleriet är 'stans hyllning åt dygden' sas det redan på 1600-talet.

Jan Myrdal ut till höger!

Fia

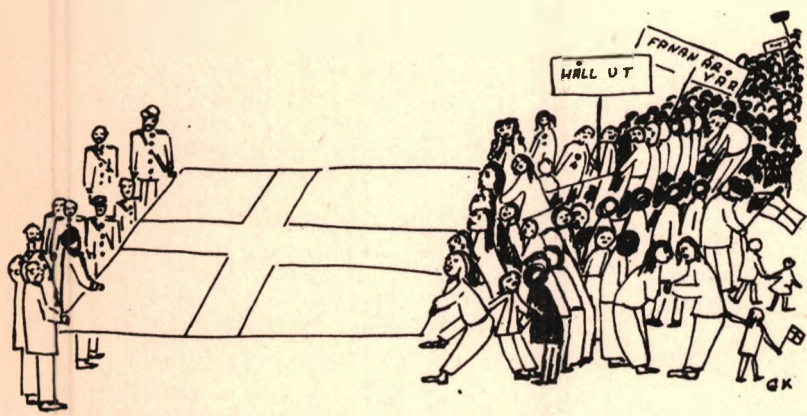

Bild ur FIB-Kulturfront - milde himmel!

PORTUGAL

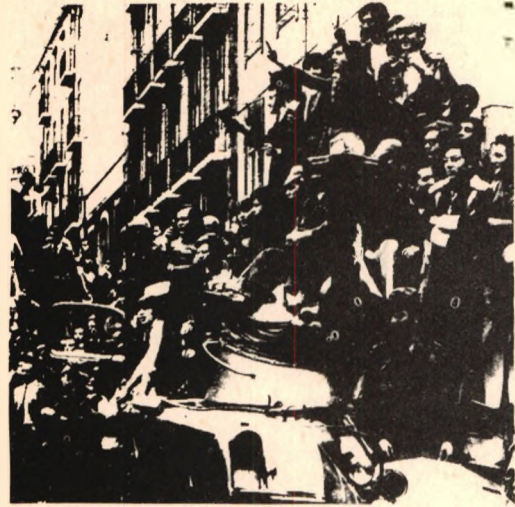
Ryktet om kapitalismens död är betydligt överdrivet

Det är en bild av ett land i upplösning och kaos vi får oss till livs då vi läser om Portugal i svenska dagstidningar. Det skrivs om mobbar som anfaller kommunistpartiets och revolutionära gruppers lokaler, om reaktionära demonstrationer och om ideliga regeringsombildningar. Det skrivs också om splittring i de väpnade styrkornas rörelse, MFA, som hitills anses ha varit den sammanhållande kraften i landet. Motsättningarna mellan vänster och höger i MFA har hela tiden varit känd, men de har inte förrän under sommaren kommit fram så öppet. Uteslutningen av nio högerinriktade officerare ur revolutionsrådet är resultatet av denna splittring.

MFA är inte antikapitalistiskt

Motsättningarna inom MFA har naturligtvis verkat hämmande på rörelsens sätt att arbeta och påverkat dess politik. De revolutionära officerarna har tidigare haft en bräcklig majoritet, men denna majoritet har ofta inte räckt till mycket annat än vackra, radikala fraser. Då det kommit till praktisk tillämpning av fraserna har motståndet, mot radikala lösningar varit alltför starkt för att något verkligen skulle ske.

I den borgerliga pressen har MFA sedan kuppen framstått som synnerligen revolutionärt och ett allvarligt hot mot den borgerliga ordningen. Många vänstergrupper har också gått på den myten och så gott som reservationslöst stött MFA, men om man försöker se bakom fraserna har militärens agerande, bortsett från själva kuppen, knappast gjort något som direkt äventyrar kapitalismens fortbestånd. I stället har den förda politiken i många fall räddat kapitalägarna från bankrutt. MFA:s uppgift har varit att administrera den borgerliga statsapparaten, och det har de gjort med den äran. Den s k antimonopolistiska politiken som proklamerades i samband med kuppen har blivit ett lysande fiasko, de stora företagen och finanshusen har gått stärkta ur den första tidens förvirring. Att arbetarna får höjda löner och förbättrade levnadsvill-

kor är i sig inget hot mot kapitalismen, det är först då arbetarna kräver att få forma sin egen framtid som kapitalismen är allvarligt hotad.

Det mest riktiga sättet att karakterisera MFA är som en socialdemokratisk klassmedlande organisation. Då militären ingripit i strejker och andra arbetaraktioner har det varit för att avstyra dem. Regeln tycks ha varit; att ge arbetarna ungefär hälften av lönekraven. Och även om kapitalisterna, som under fascisttiden var vana vid att överhuvudtaget inte

alls bry sig om arbetarnas krav, har knorrat en aning, så har MFA:s politik haft en stabiliserande effekt.

Cunhal har ingen lösning

Till god hjälp vid bekämpandet av arbetarkampen har kommunistpartiet varit. Partiet har näst intill självutplåning slutit upp bakom MFA. Och det har gällt både när militären proklamerat revolutionära folkkommittéer och när de slagit ner strejker. Under den senaste tiden tycks dock partiets ledning ha insett det ohållbara i alla dessa svängningar. I ett uttalande sa kommunistledaren Cunhal i början av augusti, att revolutionen nog gått för fort, att det var dags att stanna upp och kanske t o m ta några steg tillbaka. Detta uttalande visar på ett mycket klart sätt partiets fullständiga brist på egen strategi för Portugals utveckling. Nu när reaktionen är på frammarsch, beordras stopp och steg bakåt för att lugna borgarna. Och samtidigt radikaliseras arbetarklassen allt snabbare. Mängder av arbetare som råkat ut för kommunistpartiets försök att krossa den självständiga arbetarkampen har redan vänt partiet ryggen. Förhoppningsvis avviker nu också de som ännu har förtroende för Cunhal & Co.

PSP - "demokratin" försvarare

Det parti som fick mest röster i valet till den konstituerande församlingen i april, var socialistpartiet, PSP. Socialisterna har, i motsats till kommunisterna, en mycket dålig basorganisering och föga eller inget organiserat arbetsplatsarbete. Partiet förespråkar en "pluralistisk" demokrati, dvs en borgerlig demokrati av parlamentariskt snitt. PSP, och främt partiledaren Soares, har kommit i stark motsättning till MFA. Militärens politik har från början varit beroende av det portugisiska folket, och främst arbetarklassen, kunnat kontrolleras. Fram till för några månader sedan har MFA överlåtit denna kontrollfunktion på partierna. I våras blev det dock klart, att inget parti, utom möjligen kommunisterna, var kapabelt att utöva kontroll av de strömningar som växt sig

starka efter kuppen. MFA satsade då istället på s k folkkommittéer. Sådana hade dykt upp, särskilt på industrier, direkt efter kuppen förra året, och växt i antal efter det misslyckade kontrarevolutionära kuppförsöket den 11 april i år. Detta var, trodde MFA, de organ för kontroll som partierna misslyckats att vara.

Nu tog det eld i Soares och PSP. Demokratin är i fara, ropade man. Diktaturen har kommit tillbaka smygvägen. Och i sin hets och sin kritik fick PSP stöd av samtliga borgerliga och reaktionära grupper. För borgerligheten framstod Soares som det enda sättet att rädda Portugal åt västerlandet och kapitalismen. PSP är nu den ledande och enande kraften i den borgerliga kritiken mot Portugals utveckling. Och även om många PSP-anhängare säkert är ärliga i sitt tal om "socialism i frihet" är Soares politik ett av de svåraste hoten mot Portugals utveckling mot socialismen.

Den demokratiska basorganiseringen i arbetarråd är i sin genuina form ett hot mot den västerländska "demokratin". Den proletära demokratin har inget gemensamt med den borgerliga. *Rådets makt utesluter all annan makt!* De är därför också ett dödligt hot mot MFA och kommunistpartiet, mot alla institutioner och maktcentra utanför råds-maktens kontroll.

Socialism eller...?

Är det då en arbetarstyrd stat som håller på att växa fram i Portugal? Det förefaller som om åtminstone de revolutionära officerarna i MFA tror det. Men enligt det dokument som ligger till grund för satsningen på folkkommittéerna ska dessa endast ha en rådgivande och deltagande roll. Och de ska vara underställda MFA. I sin nuvarande utformning ska kommittéerna bestå av representanter från dels arbetar- och bostadskommittéer - samt representanter från MFA. Folkkommittéernas uppgifter begränsas till att bli rådgivande och verkställande organ till MFAs centrala ledning. Arbetarklassen förhindras således att gripa den centrala makten - borgarstaten lämnas i orubbat bo.

Först då arbetarna förmår göra sin organisering oberoende av militären och centraliserar den på ett demokratiskt och effektivt sätt kan utsikterna för en socialistisk utveckling i Portugal sägas vara ljusa.

SOLDAT KAMPEN

De meniga soldaterna i Portugal levde före kuppen under fruktsamvärda förhållanden. De utsattes för ett förtryck som har få motsvarigheter i världen. Och de hade så gott som inga rättigheter över huvud taget. För många av de lägre befälen var situationen likartad: de hade sökt sig till armén för att klara sitt livsuppehälle och åtminstone få mat för dagen.

Direkt efter kuppen krävde soldater på flera förband drägligare förhållanden och åtminstone en lättnad i det politiska förtrycket. Dessa krav och kampen för dem har visat sig ödestiger för den hierarkiska krigsapparaten.

Arbetarsoldaterna fick naturligtvis höra av sina klassfränder ute i samhället vad som skedde på industrier. De tog med sig de kunskaperna in på förbanden. Medvetandet om förändringarna i samhället i stort och deras egen situation drev fram en mycket stark radikaliserings av soldaterna. Bäst speglas det kanske av skillnaden i de menigas agerande vid de båda kuppförsöken 1974 och -75. Då de reaktionära officerarna med Spínola i spetsen i maj förra året försökte krossa den demokratiska utvecklingen i Portugal var få av soldaterna kapabla att sätta sig emot de order de fick. Då samma sak hände i april i år fick högerbefälen bara stöd av några få regementen, och nästan bara av de hårt drillade fallskärmsjägarna. Resten vägrade lyda order.

Soldaternas har, trots motstånd från MFA, på flera ställen avsatt reaktionära officerare. De har tillkämpat sig rätten att ha möten, visserligen med en officer närvarande, men på mer avancerade regementen stängs denne konsekvent ut.

Radikaliserings av soldaterna är ett av de allra viktigaste förutsättningarna för en framgångsrik social revolution i Portugal. De revolutionära soldaterna är en garant inte bara mot reaktionära kuppförsök, utan också för ett beväpnande av arbetarklassen och ett underställande av de väpnade styrkorna under arbetarnas kontroll.

KAMPEN MÅSTE SPRIDAS

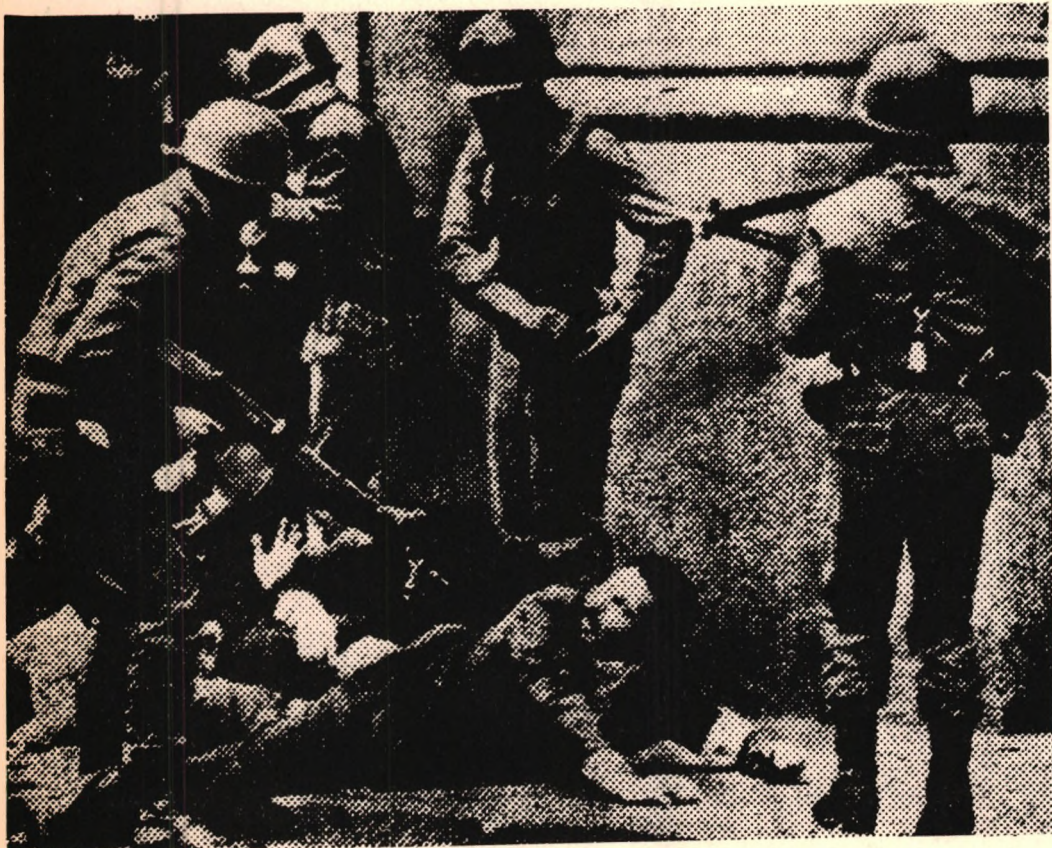
Ett av de svåraste problemen för Portugals utveckling mot socialismen är det ojämna medvetandet. Å ena sidan finns industriarbetare på de stora företagen främst i Lissabon, stälverksarbetare och varvsarbetare. Å andra sidan finns reaktionära grupper kring katolska kyrkan och konservativa politiska partier. De militanta arbetarna har för länge sedan rusat förbi MFA och vänsterpartierna i medvetenhet och ställer mycket avancerade krav om arbetarkontroll och arbetarmakt. De reaktionära grupperna däremot, har inte någon som helst förståelse för den portugisiska revolutionens nödvändighet. Inspirerade av socialistpartiets anti-kommunism har de genomfört stora demonstrationer i flera städer i norra delen av landet. deras militans har ofta riktats mot kommunistpartiet och revolutionära grupper.

Delar av dem som nu bränner partilokaler och misshandlar medlemmar i vänsterorganisationer är provokatörer och obotliga reaktionärer, gamla fascister som vädrar morgonluft. Men många är arbetare och bönder som inte har något att vinna på en återgång till de gamla förhållandena eller på en "vanlig" borgerlig utveckling i Portugal. Dessa människor måste vinnas för en revolutionär politik. För att den portugisiska revolutionens seger är det avgörande att det politiska medvetandet inom arbetarklassen utjämnas. Inte genom att de mest medvetna gör avsteg som kommunistpartiet vill, utan genom att de delger de på lägre nivå sina erfarenheter och söker dra dem med i sin kamp.

MORTE AO FASCISMO!

BOJKOTTA CHILES VAROR!

MATCHEN SKA STOPPAS!

Den 11 september är det två år sen militären tog makten i Chile. Generalerna, och deras allierade, den missnöjda borgeligheten i Chile, CIA och imperialistiska intressen, kunde inte tolerera det uppsving i arbetarkampen som skett under Allende-regimen. Kapitalismen var i fara (trodde man) och den borgeliga lösningen var fascism.

Kuppen var en av de blodigaste i modern tid. Tiotusentals arbetare, revolutionärer och vänsterpolitiker mördades, fängslades och torterades. Och förtrycket mot främst arbetarklassen har hårdnat under de två år som gått. Minsta tecken på opposition slås brutalt ner av knektarna och deras drängar. Förutom de olidliga ekonomiska förhållanden som det chilenska folket lever under, är det ständiga hotet om nya arresteringsvågor och godtyckliga bestraffningar är det tyngsta oket.

Men motståndet i Chile har inte upphört. De första veckornas militära försvar mot juntan har ersatts av ett underjordiskt arbete. Det tålmodiga uppbygget av den svårt sargade motståndsrörelsen är idag den viktigaste uppgiften för den chilenska vänster som finns kvar i landet och livet. Rapporterna från detta arbete är av naturliga skäl knapphändiga, men betydande framgångar tycks ha uppnåtts.

Det är till stöd för denna motståndsrörelse som Chile-kommittén i år liksom förra året arrangerar demonstrationer, möten och andra aktiviteter kring 11 september. I år kopplas denna verksamhet ihop med en bojkott mot juntans varor under september. Bojkotten beslutades på en konferens i juni, där representanter för den chilenska vänstern och chilekommittéer runt om

i Europa diskuterade hur man bäst ska motarbeta juntan och stödja motståndet i Chile. På konferensen och i andra sammanhang, för hela den chilenska västern, inklusive CUT (chilenska LO), fram önskemål om en bojkott av juntans varor. CUT uppmanar direkt i sin plattform för solidaritetsarbetet till bojkottaktioner. Att, som LO/SAP påstå, att den chilenska fackföreningsrörelsen inte är intresserad av bojkottar är en ren lögn och ett sätt att rättfärdiga sin egen feghet.

Den planerade bojkotten ska omfatta alla chilenska varor, koppar och frukt är de vanligaste, och även om dess effekt blir ganska marginell så kommer den att ge viktiga erfarenheter för att fortsätta bojkottarbete, utan tidsbegränsning.

För bojkott är ett effektivt vapen i kampen mot juntan, och för att stärka de chilenska arbetarklassens positioner. Den tidsbegränsade bojkotten har dock mindre betydelse och ger inte juntan något allvarligt ekonomiskt slag. Dess betydelse ligger på det politiska och moraliska planet. Septemberaktionen kommer att visa hur stor genomslagskraft en samordnad bojkott kan ha. Vi kommer också att

få en någotsånär klar uppfattning om hur starkt förankrat motståndet mot Chilejuntan är hos arbetarklassen åtminstone i Sverige.

För det är på de arbetsplatser där chilenska varor används och behandlas, i främst hamnar, transportföretag i metall och elindustri, som bojkotten kan få praktiska konsekvenser. Vår uppgift blir att i diskussioner med arbetskamrater och på fackmöten arbeta för att bojkotten blir effektiv. Även kamrater på arbetsplatser där chilenska varor inte används kommer man att försöka få till stånd stöduttalanden och sympatiaktioner.

Även om bojkotten inte kommer att bli total, det inbillar vi oss inte, så är varje bidrag till den värdefull. Solidariteten med Chiles arbetare måste vara en klassolidaritet, och en fördjupning och utvidgning av den är en seger inte bara för Chiles arbetare utan också för den svenska.

Chilekommittén har runt om i Sverige tagit initiativ till aktionsgrupper som ska jobba för att tennismatchen i Davis Cup mellan Sverige och Chile ska stoppas. Fackliga och politiska organisationer från FPU och vänsterut har ställt sig bakom dessa aktionsgrupper. Endast sossarna vägrar av sekteristiska skäl att delta i detta solidaritetssamarbete.

Förbundet Arbetarmakt ser det som mycket viktigt, att så många människor som möjligt enas i arbetet att stoppa Matchen mot chilejuntans propaganda-drängar. Vi, liksom Chilekommittén, ser det som mycket viktigt, att aktiviteterna kring Matchen inte isoleras till att gälla just bara själva Matchen, utan sätts in i ett större perspektiv med solidaritetsarbetet för den chilenska arbetarklassen i centrum.

I massmedia idag står det massor om tennismatchen, om de svenska och chilenska spelarna och om väntade, militanta aktioner. Borgarpresen frossar, medan Chiles befolkning lider under outhärdliga förhållanden.

Det långvariga och tålmodiga arbetet i solidaritet med Chiles arbetarklass och folk, solidaritetsorganisationernas försök att starta bojkottaktioner och ansträngningarna att isolera juntan: *allt detta förtigs*. Enskilda händelser däremot, tas fram och bidrar till att ge en sönderstyckad bild, både av Chile och av solidaritetsarbetet i Sverige.

Vi tror att Davis Cup-matchen kan användas för att ge publicitet åt Chilefrågan. Det är viktigt för oss att utnyttja denna möjlighet.

Allt detta håller de flesta som är något så när insatta i Chilefrågan med om. Protester mot Matchen kommer från alla möjliga håll. Och det är bra. Men då vi kommer till själva Matchen börjar det bli tveksamt. Sossarna vill anordna stora demonstrationer mot Matchen, det vill vi också. Chilekommittén vill också anordna stora demonstrationer mot

Matchen, men med mer militanta paroller, okey, vi går med. Alla vänsterorganisationer vill stoppa Matchen, det vill vi med. Men här tar likheten slut. Det är inte för det svenska folkets skull vi vill stoppa Matchen, det är för det chilenska. Om Matchen genomförs är bara det en stor seger för juntan. Även om juntadrängarna förlorar kan deras propagandister peka på att, det i fraser så kritiska,

Sverige ändå har idrootsutbyte med Chile. Det enda sättet vi kan visa det chilenska folket att vi solidariserar oss med dom är att stoppa Matchen. Stora och vackra demonstrationer kommer juntan att tåga ihjäl. Chiles befolkning kommer knappast att höra talas om dom. Vi måste i praktiken visa att vi stödjer dom i deras kamp. Vi måste stoppa Matchen.

Tennis är i Chile en ännu mera utpräglad överklass-sport. Davis Cup-spelarna kommer också från borgarfamiljer och alla stöder öppet juntan. Tennis är också en av de få sporter som Chile har skickliga utövare i. Juntan utnyttjar tennisen för att inom det egna landet och internationellt skapa reklam för sig själv.

I det här fallet duger inga halvmesyrer: finns det någon som helst möjlighet kommer vi att medverka till att Matchen stoppas. Vi uppmanar alla att delta i både arbetet före Matchen, på arbetsplatser, i bostadsområden överallt där det snackas om Davis Cup-matchen, men också i aktionerna i Båstad om myndigheterna vågar låta matchen gå av stapeln.

ALLT STÖD TILL DEN CHILENSKA ARBETARKLASSEN I KAMPEN MOT FASCISMEN OCH FÖR SOCIALISMEN! MATCHEN SKA STOPPAS!

Båstadaktivisterna -68, i sin vitbok, om SSU, CUF och FPU ledningarnas demonstration (längst ner till höger på bilden): "Denna demonstration var ett slag i luften. Hade detta varit den enda demonstrationen, skulle matcherna ha kunnat spelas, och å-kådarläktarna kunnat fyllas. Publiken skulle ha pratat lite förstrött om att idrott och politik inte hör ihop, men att det är bra att det finns engagerad ungdom fast dom lugnar väl ner sig med åren, när dom blir äldre. Och banditregimen i Rhodesia skulle ha inhöstat en diplomatisk vinst."

CHILE: OM JUNTANS EKONOMISKA POLITIK

det nakna våldet. Imperialismen, monopolbourgeoisin och småborgarklassen slöt upp kring kuppgeneralerna. Liksom under Frei skulle kapitalets regering försöka lösa kapitalets kris - men denna gång efter att ha dränkt arbetarklassens organisationer och motstånd i blod. Tiotusentals arbetare och vänstermilitanter fängslades eller mördades, fackföreningar illegaliserades, strejker belades med dödsstraff och kollektivavtal förbjöds.

Den ekonomiska utvecklingen efter kuppen

Juntan började omedelbart skapa vad borgerliga ekonomer samt Internationella Valutafonden (IMF) kallade en "sund ekonomisk politik" för ett U-land. Under Allende-tiden hade priserna kontrollerats så gott det gick, reallönerna för de fattiga, och

varubrist och inflation hade uppkommit som ett resultat dels av borgarnas hamstringskampanjer och svartarbets-handel, dels av att köpkraften steg så hastigt hos de grupper som bäst behövde det. Nu skulle "jämvikt" skapas i ekonomin genom att priserna steg till sina "naturliga" lägen (brödpriset 28-dubblades på ett år) - medan lönerna hölls nere. Snart försvann de livsmedelsköer överklassen hade hatat så stora delar av befolkningen hade helt enkelt ingenting att köpa för längre. I november -73 hade den ena av Chiles båda stora snabbköpskedjor ökat sin försäljning i escudos med 200%, samtidigt som mängden försälda varor minskat med 40%. På drygt ett halvår lyckades juntan reducera arbetarklassens standard med nästan 50%, och dess andel av inkomsterna från hälften till mellan 1/4 och 1/6. Samtidigt ökade de fem rikaste procenten sin andel från 23% 1967 till ca 50%. För att kunna hålla nere lönerna behövdes en stor reservarmé av arbetslösa. Arbetslösheten har vuxit från 3 å 4% före kuppen till uppåt 20-25% ett år senare. En arbetares dagslön räcker till 2 kg bröd! Småbourgeoisin och medelklassen hade varit högerns stormtrupper mot arbetarna före kuppen. Snart nog fick de märka att de bitit sig själva i svansen. Det fanns inga köer när medelklassfruarna skulle handla - men handlaren fick problem när så få hade råd att handla av honom.

När de chilenska generalerna genomförde sin militärkupp 11/9 1973, jublade kapitalet. Nu skulle den privata äganderätten och profitterna vara säkrade, under pajonetternas beskydd. "Militären kommer att stötta oss företagsledare... Nu ser vi ljus på framtiden", sa Assar Svensson, ägare till företaget SKEGA (med fabrik i Chile) och tillika moderat riksdagsman. Nu skulle det bli slut på inflation, betalningsbalansproblem, stagnerande produktion och framförallt strejker och krav från arbetarna. Dessa problem hade den chilenska kapitalismen dragits med i årtionden.

"Jag är verkligen förvånad över att landet har kunnat komma till rätta med ett så omfattande ekonomiskt kaos på så kort tid och till så relativt låga kostnader."

A. Harberger, prof. i ekonomi vid University of Chicago

katastrofal". Inflationen har inte mattats av det minsta. Under 1974 beräknade juntan själv den till 376% - Världsbanken till 600%. Juntaekonomernas mål var att få ner inflationen till 250% 1975. Men då får de skärpa sig: prisstegringarna i mars motsvarade en årlig takt av 905%! De priser som stiger mest är i allmänhet de på nödvändighetsvaror samtidigt som dessa kommer att utgöra en allt större del av hushållskonsumtionen. Till råga på allt är priserna i arbetarstatsdelarna 3% högre än i överklasskvartären.

Och investeringarna? Sedan 40 år har de statliga investeringarna varit ett viktigt inslag i den Chilenska ekonomin.

"Och i den mån det praktiska livet envist vägrar att tillåta det som är "teoretiskt möjligt", måste de okunniga chilensarna, vars bakåtsträvande attityd och mentalitet inte blivit upplöst vid University of Chicago skjutas, först i tiotusentals och hundratusentals och sedan i miljoner, torteras, svältas, förvisas till exil och känslomässigt svårt födas, för att absolut jämvikt ska åstadkommas i den chilenska ekonomin."

Andre Gunder Frank i öppet brev till Harberger

Generositeten avtar

Januari - september-74 skars de ned med 55% jämfört med samma period året innan. De chilenska kapitalisterna vill ha juntan till makten, men om inte juntan kan se till att det finns löande avsättningsmöjligheter för produkterna, så riskerar inte heller borgarna sitt kapital för att stötta regimen. De privata inhemska in-

ternationella kreditorgan har varit generösare och betytt mycket för den chilenska ekonomin, fast den långt ifrån täckt dess behov. Fram till oktober-74 har Internationella Valutafonden (IMF) och Världsbanken lånat juntan nästan 250 miljoner dollar. Fram tom mars fick juntan 243 miljoner dollar i lån från IMF för att täcka sin fördyrade oljeimport. Världsbanken gav nyligen ett lån på 20 miljoner dollar. Förra årets förhandlingar i den sk Parisklubben (där Chiles största fodringsägare - bl a Sverige ingår) innebar att Chile knappt behövde betala någonting av sin gigantiska utlandsskuld under 1974.

Förra året röstade inga medlemsländer emot IMF:s och Världsbankens stöd till juntan. I år opponerade sig flera länder, och det var knappt att Världsbankslånet överhuvudtaget gick igenom.

Årets Parisklubbensförhandlingar bröt samman när 7 länder vägrade delta.

Chile är visserligen det land i Latinamerika som får mest amerikanskt bistånd per invånare, men den amerikanska kongressen har ändå allvarligt begränsat Fords möjligheter att ge juntan hjälp, fr a vapenhjälp.

Orsakerna till detta är flera. För det första och viktigaste: Chile är en kommersiell risk (och inte förbättras den saken genom att juntans utrikesminister hotar de kreditorer som inte ger några lättnader med att de inte ska få några pengar alls.)

För det andra har såväl solidaritetsrörelsen runt om i världen, som juntans egen vidriga framfart gjort det poli-

Ett skyltfönster i Santiago.....

HUR MAN ARKEBUSERAR EN INFLATION....

Kristdemokraterna och deras "revolution i frihet" (1964-70) hade försökt lösa dem genom reformer, vilka skulle gynna kapitaliet och hålla arbetarna lugna. Massakrerna på strejkande arbetare under kristdemokraten Freis regim visade att det var utsugarnas intressen den tjänade. Presidentvalet 1970 vanns av socialisterna Salvador Allende. Under Allendetiden hårdnade klasskampen. Arbetarnas kamp och organisering kom i allt högre grad att hota grundvalarna för det ekonomiska systemet. Den privata äganderätten till produktionsmedlen, och den borgliga staten var i fara! Borgarklassens (inhemsk och imperialistisk, små- och stor-) svar var ett omfattande ekonomiskt sabotage. Detta, och regimen vacklande, reformistiska politik fördjupade den ekonomiska kris som redan fanns inbäddad i landets ekonomiska struktur. Inflationen rasade i höjden, betalningsbalansen i botten, produktionen sjönk, distributionen kollapsade.

När detta inte var tillräckligt för att tvinga arbetarna på knä tog borgarklassen till sitt yttersta vapen-

(Redan i december-73 klagade sammanslutningen för medelstora och små industriföretag över att dess medlemmars försäljning sjunkit med upp till 80%.) To m åkeriägarna - vilka spelade en så viktig roll i "det anti-marxistiska kors-tåget" mot Unidad Popular - har börjat offentligt anklaga juntan för dess "monstruösa otacksamhet". Saker som förut var självklara för en ganska stor medelklass - utbildning för barnen, resor, en viss materiell standard - är nu uppnåeliga endast för en liten extrem överklass (och för höga officerare). Juntan skall till slutet av detta år ha skurit ner antalet statsanställda med 20% (100 000 personer).

Har juntan nått sina mål?

Men det är inte arbetarklassens misär eller ens medelklassens sjunkande levnadsstandard som intresserar juntan och dess uppdragsgivare. Det man vill uppnå är en stabil ekonomi, goda profiter för monopolen. Även från en alltigenom borglig synvinkel (The Economist) går emellertid Chiles ekonomi "från fruktansvärd till

vesteringarna lyser alltså med sin frånvaro, åtminstone i produktionssektorn.

Enligt juntaekonomernas planer skulle ett "företagervänligt klimat" locka till sig utländska investeringar. De utländska företagen skulle sedan utgöra stommen i landets ekonomi. Till en början uppskattades officiellt de kommande direkta investeringarna till 2-3000 miljoner dollar under det första året. Resultat: 4 miljoner! Detta trots alla "företagervänliga" åtgärder, som t ex de enorma skadestånden till - under U.P.-tiden - nationaliserade företag (de stora kopparbolagen samt ITT), skattesubventioner och ytterst liberala regler för vinsthemtagning.

Allteftersom tiden gick förbättrades läget något, och mer utländskt kapital droppade in. Främst från USA-Japan-Väst-europa, men även Rumänien (igruvindustri). Förutom direkta investeringar har utländska banker givit en del lån. Men fortfarande kommer bara en bråkdel av vad som skulle behövas. Fortfarande är det mer lönsamt - och säkrare - att investera i Brasilien t ex...

Hjälpen från vänskapliga stater (fr a Brasilien, Argentina och USA) och från

tiskt svårt för många regeringar att öppet stödja juntan. (Det stöd som "den fria företagsamheten" - sådana som AGA, ASEA, Saab eller Sunnan - ger till terrorregimer kan som bekant inte en demokratisk regering lägga sig i.) Bojkottaktioner från arbetare och solidaritetsrörelser i andra länder har haft effekt trots att de socialdemokratiska partierna och fackförbundsbyråkratierna ytterst sällan stött bojkotter, men desto ortare motarbetat dem. I ett hemligt dokument från det chilenska utrikesministeriet (se Chile-bulletinen 4/75) uttrycker juntan sin oro över sin internationella isolering. "Den beskrivna situationen utgör en fara i sig, men den skulle kunna följas av diskriminerande åtgärder på det ekonomiska planet, antingen beslutade av de internationella organisationerna eller av enskilda länder..."

Inuvarande läge så har den internationella situationen, vilken marxismen lyckats skapa åt oss, försvårat förhandlingarna om utlandsskulden. Detta har i sin tur stängt ute traditionella kreditkällor från Europa, hejdat de önskade utländska investeringarna och allvarligt

försvårat anskaffandet av vapen och militär utrustning för oss."

För det tredje har den internationella lågkonjunkturen gjort såväl kreditorganen som de privata investeringarna återhållsamma.

Dessa bakslag är desto allvarligare som juntan själv förklarar att näst inflationen, så är den urusla betalningsbalansen dess största ekonomiska problem. Priset på de varor Chile importerar har stigit kraftigt samtidigt som dess största exportvara, kopparn, fallit från 130 cent/pund (under råvaruprisstoppen förra våren) till lite över 50 cent idag. Varje cent priset faller minskar ytterligare de 80% av exportintäkterna som kopparn förut inbringade, och slår hårt mot ekonomin. Det har inte hjälp alls att CIPEC (Chile, Peru, Zambia och Zaire) skurit ner produktionen med 1%. (De senaste veckorna uppges dock koppar ha blivit ett omtäckt investeringsprojekt, dvs man väntar sig att lagren ska tömmas och priset gå upp, om än inte omedelbart.)

Om det passar dom, monopolisterna, att nu föra in en del kapital i Chile, så gör dom det. Om vi har dåliga tider i Chile ger dom sig iväg igen.... Jag tror att dessa människor inte har någon politisk tillhörighet... de har inte ens en religion! Jag tror att deras enda religion är deras egna intressen, deras kapital.

Rafael Cumsille, ordförande i småhandlarförbundet, 29/12 -74

Summan av vapenköp, skadestånd, kopparprisfall och bristande kreditvärdighet blir - en fullständigt kollapsad betalningsbalans. Chiles exportinkomster för 1975 beräknas till 2 miljarder dollar - underskottet i betalningsbalansen till 1 miljard (utlandsskulden uppgår till 4 miljarder). Juntan har infört stränga regler för utförsel av valuta. Detta drabbar inte bara överklassens utlandsresor och lyximport och importen av matvaror för arbetarna, utan också de få investeringsvilliga kapitalisternas kapitalvaruköp från utlandet. (Högsta prioritet har å andra sidan a) vapen, b) konsumtionsvaror till officerskåren.)

God betalningsbalans är ett av de mål IMF och den borgeliga nationalekonomin ställer upp. Ett annat är ökning av produktionen. En av juntans vänner bland ekonomerna, Arnold Harberger, trodde sommaren-74 att "med en liten smula tur" produktionen i Chile skulle öka med 4-5% under året. (Flera av de civila medlemmarna i Chiles regering är lärjungar

Chilenarnas överkonsumtion av skor måste upphöra!

Dåvarande ekonomiminister Leniz i början av 1974. Enligt el Mercurio 26/5 -75 kommer Chile snart att kunna exportera 10 milj. par skor om året.

17,8% 1974. Största minskningen gällde dagligvaror, främst mat. Det enda som ökade var järn och stål. Sedan dess har ytterligare nedläggningar skett. I staden Arica stängde tre fabriker under en vecka i maj, och Chiles största stålverk har hållits stängt i två månader. Är det bara tur som fattas?

Även veteskördarna har varit dåliga. I år fick man 600 000 ton mot beräknade 1.100.000 (något mindre än genomsnittet under UP-tiden). Men detta problem kunde åtminstone delvis lösas med minimal ansträngning. Juntan minskade bara sin uppskattnings av den årliga vetekonsumtionen med 280 000 ton när skörderesultatet blev känt! Dessutom har jultomten i Vita Huset skickat några hundratusen ton.

Juntans medicin

Under våren 1975 blev det mer och mer tydligt att den allt snabbare ekonomiska nedgången hotade även monopolens intressen, fr a inom de sektorer som producerar för hemmamarknaden. Motsättningarna mellan de tre stora finansgrupperna hårdnade allteftersom marknaderna krympte. Samtidigt växte juntans bekymmer med oppositionen i fabriker, slumområden och allt större delar av kyrkan.

Monetarismens överstepräst Milton Friedman kallades in. (Det är inte känt om han får betalt i dollar eller escudos för att rädda det chilenska penningvärdet.) Han läxade upp juntan för att den brutit mot monetarismens heligaste princip: Trots den enorma sociala nedrustningen hade gorillorna inte lyckats bli av med hela budgetunderskottet.

Några dagar efter detta föga uppmärksammade besök ombildades hela den chilenska regeringen. Till "superminister" för ekonomin utnämndes Jorge Causas (han fick sju ministerier under sig). Nu skulle juntan införa ekonomisk diktatur och rädda landet. Trots allt buller och bång som omgav Causas och hans "nya ekonomiska program" var det inte så mycket som hänt. Causas följer i grunden samma politik som sin föregångare, men mer hårdnagrigt. Arbetarklassens levnadsstandard och den offentliga sektorn skulle pressas ännu mer.

- ständigt förbättrade villkor för utländskt kapital
- ytterligare nedskärning av den sociala sektorn, fr a hälsovård, bostäder och utbildning
- nästan totalt utplånande av den inhemska marknaden och en våldsam satsning på export, av såväl traditionella som nya exportvaror. Chilensk frukt, lök, skaldjurskonserver (se upp med Sunnan!), kläder (bl a jeans), skor och vin i 2- och 3-dubbelst större mängder än tidigare väller in över den amerikanska och europeiska marknaden (och den kinesiska) (Se Ch-bul. 4/75.) Observera

"Vad gäller om jag känner mig överräddad av tyngden av mitt ansvar så måste jag erkänna att; det gör jag inte. Medan denna tyngd utgör en tung börda för varje man med ansvarskänsla, åtnjuter jag, tack vare Gud, en utmärkt hälsa, och min anda är stark och optimistisk, därför att jag tror på en stor framtid för Chile och för att jag överallt känner folkets tillgivna blod."

Augusto Pinochet i intervju 1/6 -75

att exportera kan man göra utan att öka produktionen - genom att minska de inhemska konsumtionen istället. För att underlätta exporten devalveras escudon om och om igen - 4 gånger i mars i år. - good-willkampanj i utlandet. Gorillorna skall trappa ner det anti-kommunistiska korståget i utrikespolitiken (inrikes fortsätter man som förut). Juntan satsar stort på sin flört med "Tredje Världens" länder (inkl Kina). - en oförminskad barbarisk repression (koncentrationsläger, tortyr, avrättningar, nattligt utgångsförbud, arrestering av barn som gisslan etc). Detta är en

Den chilenska pressen har under våren varit fylld av intervjuer med chilenska borgarfruar som vill rädda stadens svältande vietnamesiska barn. Fanns det inte svältande barn i Chile också? Jo, men vietnameserna står ensamma mot världen medan de chilenska barnen är en produkt av sina föräldrars oansvarighet."

(Från Chile-bulletinen 4/75)

Finns det en kapitalistisk lösning för Chile?

Den här ekonomiska politiken har inte lyckats skapa någon livskraftig kapitalism. Förutsättningarna var inte desamma i Chile som i Brasilien. Det ekonomiska kaos som råder i Chile beror inte på att Pinochet valt fel experter. Lika lite som förtrycket mot arbetarklassen beror på några generalers svekfullhet och grymhet. Varje ekonomisk politik för att bevara kapitalismen i Chile kolliderar med motsättningarna inom denna kapitalism:

- det medvetna undertryckandet av hemmamarknaden skärper motsättningarna mellan kapitalet i olika branscher (även om samma finansklaner är inblandade i sektorerna med motstridiga intressen).
- på lång sikt - en generation - undermineras kapitalismens förutsättningar. Även om ett för kapitalet tillräckligt antal vuxna arbetare är i arbetsdugligt skick trots misären, så hotar misären hela den uppväxande generationen arbetare i Chile. Många barn får mat bara varannan eller var tredje dag, går barfota hela vintern, de flesta lider av protein och vitaminbrist. Epidemier sprider sig i slumkvarter där man ständigt fryser eller det inte finns pengar till tvål. Imperialisterna och chilenska kapitalisterna struntar naturligtvis i att arbetarbarnen lider - men detta är deras framtida arbetskraft, och om svälten ger alltför många av dem allför svåra fysiska och psykiska skador hotas den framtida mervärdesproduktionen.

- Men inte ens på kort sikt fungerar monetarismens recept. Juntan har följt Friedmans råd till en viss del, med skatteökningar (fr a av de indirekta skatterna, så att de fattigaste drabbats hårdast), en enorm nedskärning av den sociala sektorn, massiv arbetslöshet och låga löner. Men en sak fattar tydligen gorillan Pinochet bättre än den lärde professen Friedman: ska kapitalismens kris lösas, måste arbetarklassen betala för det. Då måste den krossas först - och det kostar pengar! (Detta visar också det verklighetsfrämmande i att hoppas på en "demokratisk öppning"). Det kostar också pengar att vara imperialisterna till lags. Bara under juntans första år vid makten importerade den vapen för 500 miljoner dollar, och militärutgifternas andel av statsbudgeten har stigit oerhört. Friedman hade glömt en liten detalj i sitt schema - klasskampen.

Inflationen beror på de djupgående motsättningarna i det ekonomiska systemet. Om juntaekonomerna erkände hur komplicerat problemet är, skulle de också få "erkänna" som en av faktorerna bakom inflationen, den ständigt ökande profitkvoten för den

ELLER ÅTMINSTONE FÖRSÖKER ...

till Harberger och hans kollega vid Univ. of Chicago, Milton Friedman. I Chile får de båda professorerna se praktiserad den s k monetaristiska politik som de förespråkat i 20 år.) I själva verket föll industriproduktionen med

Alla offentliga institutioner och statliga företag fick tre veckor för att räkna ut hur de skulle minska sina utgifter med 1%.

Huvuddragen i juntans ekonomiska politik idag är:

nödvändig förutsättning för det övriga eftersom det hindrar arbetarklassen från att försvara sin levnadsstandard.

- samtidigt vissa små eftergifter, som långt ifrån täcker reallönesänkningarna. Arbetarnas levnadsstandard tillåts inte stiga över fysiskt existensminimum, men den får heller inte ligga för långt under det om någon skall kunna arbeta i fabriker och gruvor. Var tredje månad "justerar" juntan lönerna i efterhand för inflatinen, vilket bara kompenserar en bråkdel av reallönesförlusten under tiden. Juntans nödhjälpsarbeten - i löjligt liten skala - är ett fiasko.

chilenska storbourgeoisins monopolistiska grupper. Den ökningen kan bara bli större när aktivitetsnivån sjunker: den är, i verkligheten, det enda sättet att kompensera för fallet i produktionsvolym." (Pedro Vuscovic, ekonomiminister under Allende, - april-75).

Den borgeliga nationalekonomins diagnos stämmer inte med verkligheten, och dess recept blir skit - Pinoskit.

Fia

Huvudkällor: Chile-bulletinen årg 74-75
Chile Monitor 11, 12, 13
The Economist, våren 75
Sida-rapport 2/75

Barn från ett daghem i Santiago, utkommenderade för att "hylla" juntan.

Alla chilenare stormtrivs med utgångsförbudet, speciellt då kvinnorna eftersom deras män nu för tiden kommer hem tidigt på kvällarna och därigenom benkar familjelivet.

Chiles flygvapenchef
Gustavo Leigh 25/5 -74

PRENUMERERA PÅ CHILEBULLETINEN
6 NR FÖR 15 KRONOR.
INSÄTTES PÅ Pg. 88 72 33-5.

FACKET OCH 'AVGRUNDSVÄNSTERN'

Ett svar till Metallarbetaren

I METALLARBETAREN. SVENSKA METALLARBETARFÖRBUNDETS TIDNING, HAR SEDAN EN TID TILLBAKA FÖREKOMMIT EN DEBATT OM 'FACKET OCH AVGRUNDSVÄNSTERN'. DE REAKTIONÄRA ÅSIKTER SOM FRAMFÖRALLT KUNO BECKHOLMEN (SOC.DEM.) FÖR FRAM ÄR ALLTFÖR HÄRRESANDE FÖR ATT FÅ STÅ OEMOTSAGDA. FÖLJANDE ARTIKEL, SKRIVEN AV EN METALLARBETARE I FÖRBUNDET ARBETARMÅKT, ÄR ETT SVAR DELS PÅ BECKHOLMEN, DELS PÅ ETT SENARE INLÄGG. ARTIKELN HAR OCKSÅ SKICKATS TILL METALLARBETAREN, SOM (FAKTISKT) SNART KOMMER ATT PUBLICERA DEN - I FÖRKORTAD VERSION. VI PÅ RED. HAR TILLÅTIT OSS ATT GÖRA NÅGRA SPRÅKELIGA JUSTERINGAR AV ORGINALET. DET HÄR ÄR EN BRA ARTIKEL. KAMRAT. LÄS DEN!

Otvivelaktigt uppfattade en majoritet av den svenska arbetarklassen fackföreningarna som sina kamporganisationer när seklet var ungt.

Det faktum, att en minst lika stor majoritet idag uppfattar fackföreningarna som någon annans, (SAP:s och ombudsmännens bl a) organisation, tycks obemärkt passerat fackförenings, LO och SAP-ledningarna. I varje fall fortsätter LO-ledningen att slå ned på alla dem som kritiserar och opponerar sig mot fackföreningens *uravringning till en stöddorganisation till regeringspartiet SAP och dess politik.*

Men låt oss också komma ihåg, att fackföreningsrörelsens uravringning kunde förutses redan vid sin tillkomst, vilket också gjordes av många självständigt och socialistiskt tänkande arbetare. (Se t ex debatten inom det socialdemokratiska ungdomsförbundet i slutet av 1800-talet och början av 1900-talet.

Artiklarna i Metallarbetaren

I Metallarbetaren nr 18/1975 gick dess ansvarige utgivare (Kuno Beckholmen) ut i ett av sina många och hätska angrepp mot "avgrundsvänstern". De sekter ut på yttersta vänsterkanten som bl a "hatar facket", ni vet. I en artikel med rubriken "Studenterna i 'avgrunden' hatar facket" rycker Beckholmen ut med sitt (och socialdemokratis) tyngsta artilleri mot "demokratis dödgrävare".

Men Beckholmens (och socialdemokratis) artilleri väger lätt mot det faktum att alltför många arbetare inte längre uppfattar fackföreningsrörelsen som "sin självklara representant" ute på arbetsplatserna. Beckholmens argument tror jag därför många arbetare själva kommer att avslöja. Tillåt mig dock att jag gör några kommentarer till Beckholmens artikel, och det i Metallarbetaren nr 28-30/1975 publicerade svaret på denna (skrivet av Sven Rudvall, Motala).

Beckholmens argument

Beckholmens tygsta argument mot "avgrundsvänstern" synes vara, att den (dras alla över en kam) "hatar facket", rekryterar sina anhängare från akademiker-kretsar och bland "herrs-kapsbarn", och att den har en ringa eller i det närmaste obefintlig förankring på arbetsplatserna.

Sven Rudvalls repliker till dessa påståenden kan kort sammanfattas med en mening: "Så ligger det inte alls till!" Beckholmens "argument" och Rudvalls svar förtjänar båda att kommenteras.

Studera resultatet av valen till facket i början av detta år! Studera statistiken över de "vilda" strejkerna! Studera ev. tillgänglig statistik över det sammanlagda antalet fackligt aktiva arbetare! Kan någon av dessa studier dra slutsatsen, att arbetarna upplever facket som "sin organisation", måtte vederbörande studerat som fan studerar bibeln!

Beckholmen påstår att "avgrundsvänstern" "hatar facket". När blev att kritisera samma sak som att hata? Och viktigare: varför kritiserar "avgrundsvänstern" facket?

Beckholmen påstår att "avgrundsvänstern", sa syften, varför då inte föra fram se-rekryterar sina anhängare från akademiker-kretsar och bland "herrs-kapsbarn". Hur kan han då förklara det faktum, att den kanske radikalaste och mäktigaste utmaningen och kritiken av facket i praktiken kom från en så "genuin" arbetargrupp som

gruvarbetarna i Malmfälten under strejken 69-70, i det att man valde sig en egen (och direkt kontrollerad) kampledning (strejkkommittén), och helt avvisade och bekämpade fackets alla splittringsförsök?

Att "avgrundsvänstern" (i varje fall i slutet av 60-talet) kan ha rekryterat en majoritet av sina anhängare bland studentkretsar och intellektuella (som inte nödvändigtvis var herrskapsbarn) är egentligen inget argument. Inte ett politiskt sådant iallafall. I så fall

ka "avgrundsvänster" återfinns en mängd olika åsikter om ex.vis. facket. Vidare tycks Beckholmen helt strunta i att studera bakgrunden och orsakerna till dessa åsiktsmotsättningar. Med en axelryckning avfärdar han alltsammans som konspirationer och sabotage. Den argumentationsstilen kommer Beckholmen och socialdemokratin tvingas lägga av sig en vacker dag. Om inte annat så i ren självbevarelsedrift. Dagens låga klasskampsnivå ger utrymme för en sådan här argumentationsstil, men knappast ett skärpt klasskampsläge. Men eftersom socialdemokratin förnekar det faktum att klasskampen är historiens omedelbara och direkta drivkraft, kanske man inte ska förvänta sig att de begriper detta...

Rudvalls svar

Jag hade nog hoppats på ett betydligt bättre svar från en person som tillhör en organisation (Förbundet KOMMUNIST) som gått ut och förklarat sig vilja bidra till skapandet av en ny och kämpande arbetarrörelse. Rudvall stryker nämligen, enligt min åsikt, Beckholmen med hårs, o och går inte in på saken: varför

Du som är fackligt aktiv bör veta att du är en tvivelaktig individ.

Har du många uppdrag är du suspekt.

Under alla omständigheter är du genomkorrumperad.

Dina arbetskamrater som valt dig och som gjort dig till mutkolv och förrädare lurar ständigt sig själva

STUDENTERNA I 'AVGRUNDEN' HATAR FACKET

Studenternas frenetiska försök att tillföra sig med arbetarna i avgrunden är en tydlig bevisning på att de inte har något annat intresse än att förstöra facket.

alltid känner sanningen om arbetarnas objektiva intressen. Därmed klarar man sig från den urdialektiska synvinkel som frågan om facket alltid varit en fråga om.

fackföreningarna i längden är odugliga som vapen i arbetarklassens frigörelsekamp. Ibland får man lätt intrycket av att Rudvall (och hans organisation?) mest är ute efter att städa upp lite i facket, så där i största allmänhet. Någon grundläggande kritik av fackföreningsrörelsen underlåter nämligen Rudvall att göra. En sådan (med slutsatser) får stå tillbaka till förmån för en aning pompösa uttjuterier som "en växande del av oss har fackliga uppdrag" och "vi strävar efter att sätta oss in i de olika fackliga frågor".

Mål och medel

Inledningsvis påstod jag, att facket aldrig någonsin stått under arbetarnas omedelbara kontroll och inflytande, dvs dess intressen som facket anser sig förtjäna. Jag vill till detta tillägga att facket inte heller har kunnat göra det, med den uppbyggnad, struktur och politik det haft och har, och succesivt utvecklats under sin existens. Fackföreningsrörelsen är helt enkelt ett (på sikt) odugligt vapen i arbetarnas kamp. Att som kommunist och revolutionär arbetare stänga sin panna blodig mot alla fredsplikter, vetorätter, Hagauppgifter, förbundsstyrelser, avtalsråd osv, påskyndar knappast uppkomsten och tillväxten av en kvalitativ ny arbetarrörelse. I all synnerhet som man tvingas göra det på *fackets villkor!*

På sin höjd, och med största sannolikhet, knäcker man bara sig själv (och kanske också sina kamrater) på kuppen. Studera t ex SKP-VPK:s snart sekelgamla praktik av denna politik! Inte fan har den flyttat fram arbetarklassens positioner på något avgörande sätt! Möjligtvis

har den tvingat fram en och annan extra företagsnämnd och regeringsuppdrag med borgarpartierna. Men det kan väl knappast vara syftet med våran kamp att öka klassarbetet?!

Den revolutionära arbetarrörelsens hittills största försvandelse är att den inte gjort klart för sig *hur målet* (socialismen-kommunismen) egentligen ska se ut, och vilka medel man kan och bör använda sig av för att nå dit. Ut-tjatade hänvisningar till något annat land (Sovjet, Albanien, Kina osv) har ju, som vi alla kunnat se, knappast bidragit till att åskådlig- och levandegöra "målet", om man den vägen söker göra målet till ett trovärdigt och efter-följansvärt alternativ för den svenska arbetarklassen. I varje fall inte i någon påtaglig omfattning.

Just oförmågan att göra socialismen till trovärdig har hittills varit den revolutionära rörelsens svagaste punkt. Och undra på det! Hänvisningarna till Sovjet, Kina, Albanien osv, har ju knappast varit mycket att "hänga i julgranen". Vilken sunt tänkande arbetare som helst kan ju med egna ögon och öron se, höra och läsa sig till, att arbetarklassen inte har makten i dessa länder!

Hur kan då målet se ut? Ja, enligt mitt färdmenande är socialism lika med arbetarmakt; ett samhälle där arbetarna har den direkta och omedelbara makten. Och detta genom sina egna organ - arbetarråden. Inget parti, eller annan från klassen avskild grupp (den må vara hur revolutionär som helst!) får sätta sig över dessa organ och deras centrala för-samling (arbetarstaten). Socialismen är och förblir ett resultat av arbetarnas egna självständiga aktivitet! Kampen för ett sådant samhälle är knappast något "självändamål", som Beckholmen vill få metallarbetarens läsare att tro.

I perspektivet av denna "modell" för socialismen, framstår fackföreningarna knappast som det (eller ens ett av dom) medel som kan tjäna målet. Till hela sin karaktär och uppbyggnad kväver och förlamar fackföreningarna istället varje arbetarinitiativ i riktning mot en egen ökad kamperedskap, självtillit och själv-aktivitet. Facket spelar idag mer rollen av ett övervakningsorgan över arbetarna, än som ett redskap i arbetarnas händer.

Den nya arbetarrörelsens uppställning med den politik och struktur som facket representerar måste därför på sikt bli total, och påbörjas redan i dag. I uppbygget av olika former av arbetsplatskommittéer (strejkkommittéer, arbetarklubbar, "röda grupper") ser vi idag inledningsfasen till denna nya rörelse i klassen.

Genom att sträva mot en fullständigt demokratisk struktur, och en maximal mobilisering av ett maximalt antal arbetare på den enskilda arbetsplatsen, kommer denna organisering - klassens självständiga kamporganisering - att succesivt hänvisa facket till en åskådarroll i kampen. Ombytta roller, med andra ord!

Denna kamporganisering, och endast den, är den arbetarorganisering som har några som helst förutsättningar att bygga upp en kvalitativ ny arbetarrörelse. Diversa "avgrundsgrupper" desperata försök att "återuppväcka" fackföreningsrörelsen är och förblir ett dödfött projekt. Lustigt nog är det snart bara VPK-SKP-MLK som levererar unga entusiastiska arbetare till de fackliga förtroendeposterna...

ARBETARKLASSENS FRIGÖRELSE MÅSTE VARA DESS EGET VERK!

På sikt kommer vare sig sossar, moskvakommunister, maoister, trotskister, leninister eller stalinister att kunna förneka detta faktum!

Medlem i Metallarbetarförbundet

SERIE OM ARBETAR-RÅDEN

får stå över för denna gång. Men vi återkommer; det finns många erfarenheter att hämta från de olika rådsuppreporen.

Medan du väntar kan du skaffa den senaste Arbetarpress-pamfletten som heter just "ARBETARRÅDEN - de proletära maktorganen". Den innehåller den artikelserie vi har haft i AM de senaste numren, samt en äldre artikel med samma namn som pamfletten. Rikt illustrerad är den också.

Beställes från Arbetarpress genom att fyra kronor sätts in på postgiro 86 66 51 - 9.

UPP STATSMÄN I ALLA LÄNDER

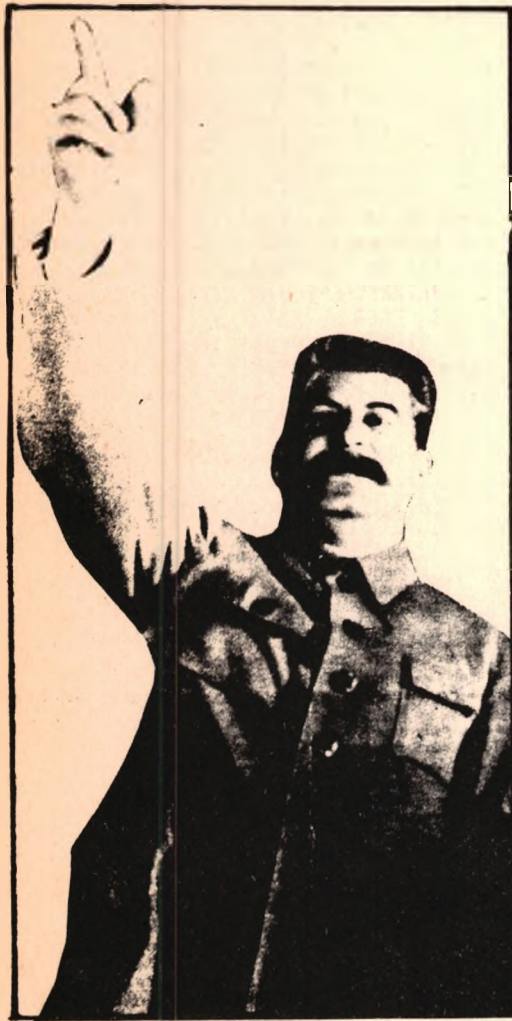
OM SKPs SUPERMAKTSTEORI

Den 10 april 1974 höll Kinas Teng Hsiao-ping ett tal inför FN:s generalförsamlings specialsession. Med detta tal gjorde han livet surt för alla Mao-efterapare. Här reviderades nämligen Kinas syn på världsläget på några punkter. SKP och MLK fick brått med tryckpressarna, KFML(r) kom strax efter. Inför risken att stå nakna, utan fader Maos trygga hand över sig, valde dessa organisationer att göra en förutsättningslös kovändning. Sedan dess har ett otal artiklar, broschyrer och böcker lämnat pressarna. Debatten har gått hög, tyvärr med de främsta förespråkarnas frånvaro. Vad sa då Teng till världen?

„TEORIN“

Tengs tal kan delas upp på fyra punkter:

- 1) han menade att världen nu var uppdelad i tre olika delar. USA och Sovjet är den första världen. U-länderna i Asien, Afrika och Latinamerika utgör den tredje. Därmed ska den andra världen finnas, som är de utvecklade länderna.
- 2) Den första världen, dvs Sovjet och USA är idag imperialistiska supermakter, fiender till resten av världen och fiender sinsemellan. Dessa strävar efter herravälde.
- 3) Men USA och Sovjet börjar få problem. Tredje världen har börjat ena sig. (Forumet för detta enande är enligt Clarté 3-4/75 numera FN! Vilken kommunist trodde att FN skulle bli något slags kamporgan?) Den har blivit huvudkraften i kampen mot kolonialism, imperialism och speciellt supermakterna.
- 4) Brännpunkten för supermakternas kamp är dock inte Tredje Världen, utan faktiskt Europa. Därför tyckte Teng att det var viktigt att skapa en hela världens front mot supermakterna.

Vartåt blåser vinden?

KRITIK

En kritik som det överhuvudtaget ska vara någon mening med måste gå tillbaka till Sovjets egentliga karaktär för att inte bli moraliserande eller begråtande. Den främsta källan för kritik är då "Sovjet idag, förtryck och aggresion i socialismens namn." Med sådana skrifter gör SKP det svårt att kritisera Sovjet från vänster. Man urvattnar imperialismbegreppet totalt. Man förbereder i praktiken kommunismhat genom sin moraliserande kritik. Man urvattnar hela marxismens metod genom att på ytan anpassa den efter den verklighet som kan skådas med ögat i Sovjet, men marxismen brukar gå längre än att samla fakta. Jag kommer här att göra axplock ur denna skrift, axplock på grund av platsbrisen.

KÖPA BILLIGT

— SÄLJA DYRT

"En av socialimperialisternas vanligaste metoder för exploatering av den tredje världen är att köpa billigt och sälja dyrt." (79) Man menar att Sovjet

utnyttjar goda avtal med länder som mottagit materiellt bistånd från Sovjet. Detta faktum menar SKP är ett bevis för att det existerar kapitalism i Sovjet. Men detta faktum är tvärtom ett inslag som knappast existerar under ett kapitalistiskt produktionssätt. Köpa billigt-sälja dyrt var de gamla handelskapitalisternas metod, inte kapitalismens under imperialismen. Principen står tvärtom i motsättning till den "vanliga" kapitalistiska metoden, där varor köps och säljs till ett pris som motsvarar varans marknadsvärde. Profiten kommer inte från handelstransaktionen i sig utan genom utsugningen av arbetaren. Arbetaren som jobbar längre än vad han får betalt för, dvs kapitalisten ut-suger mervärde. Varorna under kapitalismen utbyts alltså till sitt verkliga värde. Det är just genom detta som kapitalismen kan fungera som ett system, med fria producenter utan någon större kontakt med varandra. Därför är det så att "en varas ekvivalentform är...formen för dess omedelbara utbytbarhet mot en annan vara" (Kapitalet sid 49) annars skulle det kapitalistiska systemet inte fungera längre än en dag.

ETT KONKRET

EXEMPEL—INDIEN

SKP menar att förhållandet mellan Indien och Sovjet uttrycker ett imperialistiskt beroendeförhållande till Sovjets fördel. Skulle det vara så skulle detta vara uppbyggt på kapitalexport från Sovjet till Indien för direkt utsugning. Men så är inte fallet. Exporten består av bruksföremål, då framförallt export av tunga produktionsmedel. Detta innebär givetvis att Indien blir beroende av Sovjetiska tekniker, men betyder ingalunda att det är ett imperialistiskt förhållande. Att Sovjet utnyttjar sitt överläge politiskt råder det inget tvivel om, men det betyder inte att det är ett imperialistiskt beroendeförhållande. Lika lite som Kinas bruksvärdesexport till Tanzania betyder att det där råder ett imperialistiskt beroendeförhållande. Där råder det inget tvivel om att Kina utnyttjar sitt övertag politiskt, men hitills har vi inte hört att Kina skulle vara

Världen i huvudet på en stalinist...

kapitalistiskt och socialimperialistiskt.

SKP hävdar att det existerar ett o-jämligt varuutbyte till Sovjets fördel. Hur de har kunnat beräkna detta är obegripligt. Utan att lämna möjligheten att så verkligen är fallet avslöjar sig här SKP katastrofalt. Hur kan man beräkna vardena av produktionen från Sovjet, då varuproduktion inte existerar? Att varuproduktion inte existerar erkänner SKP:arna utan att egentligen förstå vad dom säger. (sid 35-36) Utan varuproduktion kan kapitalism omöjligt existera. Då kan produktionsmedlen omöjligt vara kapital. Det finns inte någon allmän varuproduktion.

Då produktionsmedlen som exporteras till Indien tillverkats under andra förhållanden än i ett kapitalistiskt land får de varor som levereras från dessa fabriker till Sovjet inte de "rätta priserna", vilket gör det än omöjligare att beräkna någon utsugning.

STATSKAMP INTE KLASSKAMP

En av de mest fantastiska resultaten av de nya teorierna, är att ett begrepp som klasskamp i förhållandet mellan stater totalt har försvunnit. Kvar finns relationer mellan "supermakt" - "litet land", "mellanstort land" - "litet land" osv. Allt vad proletär internationalism heter har totalt försvunnit, utom möjligen i retoriken. Vad det gäller nu

är att stärka alla små eller medelstora länders försvar. Ett världskrig är i antågande, och då gäller det att alla länder har starka försvar och kan försvara sig mot de stygga supermakterna. Att de finns arbetare som kämpar mot kapitalisterna i de små ländera har nästan gått Kinadyrkarna helt förbi. Vad som nu gäller är den renaste realpolitik. Analysera inte vilka krafter som står för socialismen! vilka som är motståndare! Nej nu ska man se till vad personerna i ledningen säger, ibland kan det räcka med att man råkar vara diktator för ett "litet land" som shahen av Iran eller andra oljekungar.

Är man tillräckligt försvarsvillig eller anti-sovjetisk kan man få en inbjudan till Peking och få skaka hand med ordförande Mao. Det har förärats en hel del reaktionära högerledare i Europa, bl a Heath i England och Strauss i Västtyskland. Lite obehagligare blir det när man råkar höra att Kina stödjer reaktionära nationella befrielse-rörelser som t ex FNLA. Kina står inte särskilt högt i gunst hos det progressiva MPLA. Men så har ju Kina vissa

intressen hos grannlandet Zaire som stödjer FNLA. Trots det har Kina inte blivit en socialimperialistisk supermakt än. Men det kanske kommer när ledarna i Peking försöker anpassa sin terminologi till verkligheten, istället för att mystifiera marxismen. De komiska effekterna i hela soppan saknas inte heller. När Jan Myrdal hejar på Sven Andersson och hans med stora ord omhuldade utrikespolitik. Vi bara undrar när vi ska få höra SKP tillsammans med KFML(r) och MLK sjunga "Upp statsmän uti alla stater som supermakten bojar lagt uppå..." eller när MLK inbjuder OB på sina kongresser för att inför honom bevisa sin försvarsvilja. När ska det bli stopp på dessa vansinnigheter?

U.P.

Mao-Tse-Tung visar SKP vägen till oanade höjder av dekadens.

Glöm jobbet ett stund för en Skål.

Spola kröken ~ HUR DÅ?

DROGBRUK PASSIVISERAR BEKÄMPA DROGBRUKET

Drogerna är ett av kapitalismens hjälpmedel för att passivisera arbetarklassen. Drogerna utnyttjas som ett medel att hålla arbetarklassen nere. Kapitalet försöker på alla sätt att ta bort arbetarnas intresse från väsentligheterna. Det är bra så länge vi håller oss passiva och tar oss en öl när vi känner oss taskiga, istället för att vi organiserar oss politiskt och försöker få en förändring till stånd. Den utvecklingen gynnar bara de reaktionära och konservativa krafterna i samhället. De ser hellre att vi super och håller käft!

VEM TJÄNAR PÅ DROGBRUKET

Vem är det som kontrollerar drogerna? Vem tjänar på att vi drogar oss? Ja, inte är det arbetarklassen. Utan det är ett litet fåtal som på det sättet ökar sin makt och förmögenhet. Hur länge ska vi acceptera det? Är det inte dags att göra nånting åt "problemet"?

Det allvarliga är att ruset för många arbetare blir en återkommande skenbar lösning på problemen. Denna passivering är en för lite uppmärksamhetseffekt av drogbruket. Många flyr från

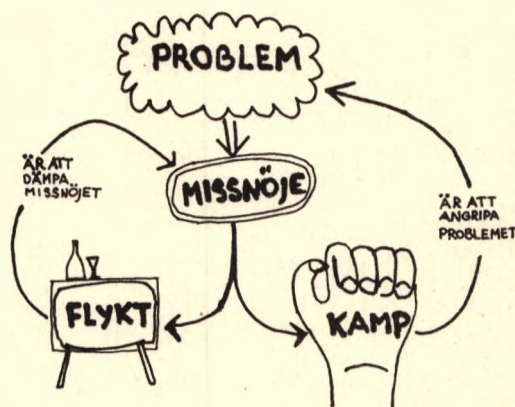
sina problem istället för att bearbeta dem. Det är precis så kapitalet vill ha det. De försöker få oss att tro att det är bra att koppla av från besvärigheter och problem. Med hjälp av droger ska vi fly från verkligheten!

Vi måste avslöja denna bluff. Det är ingenting annat än ett av kapitalets många flankanfall mot arbetarklassen.

POLITISKA FÖLJDER

Vilka är det då som främst drabbas? Det är ju givetvis de människor som har det dåligt socialt och ekonomiskt som har anledning att fly från verkligheten. De drogar sig istället för att organisera sig politiskt och slåss för förändringar. Drogbruket blir därigenom ett hinder för vårt politiska arbete. Vilka är det då som har intresse av att det bestående bevaras, att förhållandena förblir som de är idag med ökad utsugning av arbetarklassen osv. Jo, det är kapitalet och dess lierade.

Drogernas politiska roll är alltså den viktigaste frågan. Drogernas sätt att verka går klart emot arbetarklassen. Därför gäller det också att göra något, inte bara tycka att det är för djävligt och sen gå hem igen. Vi kan

aldrig nå några resultat om vi ignorerar drogbruket. Vi måste sätta in kampen mot droger i den totala kampen. Kampen mot droger och drogpассивiseringen tjänar arbetarklassens intressen! Att ignorera detta är att sätta sin revolutionära plikt åt sidan.

VÄNSTERN OCH DROGERNA

Det som förvånat mig mycket är det relativt utbredda drogbruket inom en stor del av vänstern. Det finns tydligen de som tror att det mycket väl går att "lösa" politiska problem över ett par flaskor vin. Nu är det förban-

I TIDNINGEN ARBETARMAKT HAR VI HITTILS INTE TAGIT UPP FRÅGAN OM DROGER. VI HAR INTE DISKUTERAT DESS VERKNINGAR FÖR ARBETARKLASSEN ELLER FÖR VÄNSTERN. HUR MAN SKA BEKÄMPA DROGBRUKET, OM MAN ÖVERHUVUD SKA BEKÄMPA DET OSV.

NU HAR VI DOCK FÅTT EN ARTIKEL FRÅN EN KAMRAT SOM VERKAT I FÖRBUNDET MOT DROGER, OCH HANS ARTIKEL BESVARAS AV EN MEDLEM I FÖRBUNDET ARBETARMAKT.

VI HOPPAS ATT DE HÄR TVÅ INLÄGGEN BLIR DE FÖRSTA I EN RAD SOM KAN BIDRA TILL ATT UTMEJSLA EN POLITIK I DROGFRÅGAN.

FATTA PENNAN KAMRAT, ELLER DAMMA AV SKRIVMASKINEN, OCH TYCK TILL!

ne mig dags att en gång för alla ta sig ur den vanföreställningen. Ska man ändra på något missförhållande, måste man samlas och gemensamt slåss för förändringar. Då kan man banne mig inte söva ner sig med droger.

Det borde framstå som självklart för oss revolutionärer att inte använda olika former av droger. Droger är passiviserande och försvårar det arbete vi vill uträtta. Drogbruket reducerar vår politiska styrka om vi har många som använder droger hos oss. Det är precis så kapitalet vill ha det. Endast de tjänar på att vi drogar oss!

POLITISKT STÄLLNINGSTAGANDE

Att stödja drogkulturen, genom sitt eget bruk av alkohol och andra droger innebär att man stödjer en passivering av folket. För att vi inte ska försvåra vår egen del i kampen, genom de negativa effekter ett eget bruk av droger ger, så måste vi vägra använda droger!! Det är inte någon personlig fråga utan ett politiskt ställningstagande. Kampen mot användandet av droger är viktig för att annat politiskt arbete ska lyckas.

LGS

ÄR DET KONSTIGT ATT MAN LÄNGTAR BORT NÅN GÅNG?

Det började redan tidigt. Hur tidigt är svårt att veta, man minns inte sina första år. Men så långt jag kan minnas har man hindrats att "leva ut" av en massa saker. Bostadsområdet lämnade inte alltför mycket åt fantasin. Enda justa lekplatsen, ett nerlagt koloniområde, byggde dom en motorväg på. Man var inte med om så många spännande saker. Det var på TV och i serietidningarna som det mest spännande och roliga hände. Och så lite fejder med utlänningarna i grannhusen.

INTE TÄNKA SJÄLV

Skolan trängde sig in i ens liv och hade man inte lärt sig sitta still och lyda order förut så lärde man sig det där. Man lärde sig tro på läraren och böckerna och man lärde sig att inte tänka för mycket själv. Man lärde sig att inte samarbeta med andra, man skulle skaffa sig fina betyg. Undervisningen lärde ut en bild av verk-

kligheten, som på nästan ingen punkt stämde överens med verkligheten. Och föräldrarna var ju inte särskilt spännande heller. Dom jobbade, lagade mat, städade, sov och förmanade och hade väl inte så mycket tid över.

ETT KONSTGJORT LIV

Ären gick, man lärde sig skämmas över sin nakna kropp, tjejerna fick egna omklädningsrum i gymnastiken, och rätt vad det var hade man stäplock. En dag blev det ett herrans liv. Några killar hade "tafsat" på en tjej. Trots att tjejen bedyrade att hon inte hade nåt emot det, så blev lärarna upprörda, föräldrar kontaktades, och alla killar i klassen blev uppkallade till rektor en och en och förhörda med metoder som skulle få kravallsnutar gröna av avund.

Efter att ha matats igenom 6 årskurser skulle man plötsligt fatta ett "eget" beslut, man skulle välja linje, framtidskarriär. Efter att "frivilligt" ha valt den ena eller andra framtidsbanan bar det vidare mot vuxenvärlden. Över kamraternas kroppar skulle man in i gymnasiet. Hade man tur hade man sluppit bli omflyttad tidigare, men nu kastades man obönhörligt in i en ny klass, där man knappt kände någon, utan att ha ett barr att säga till om det hela. Och så fort man bråkade så dom att man var där frivilligt, om man inte trivdes kunde man sluta och börja jobba istället. Efter att ha skolkat sig igenom sista ring på gymnasiet, fick man ju börja jobba iallafall. Det krävs inte många dar på Thulinverken och L. Mericsson för att finna att det inte är roligare där. Drogerna började dyka upp rätt ti-

digt. Redan på mellanstadiet började en del berusa sig. Det var öl, thinner, klister, tabletter. Sen jag gick i skolan har väl haschet kommit mer och mer. En del har redan blivit sabade, en del kommer att bli det.

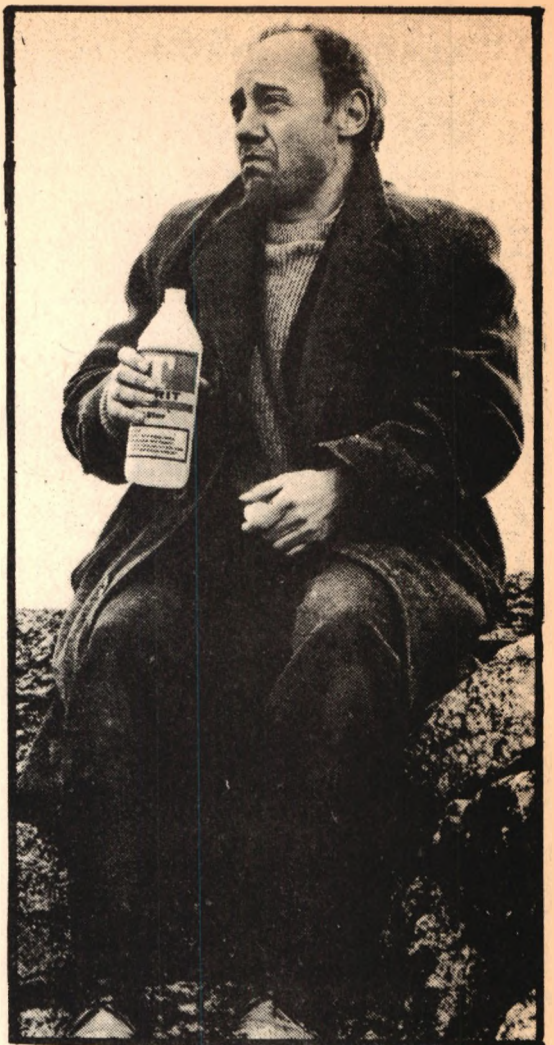
HINDRADE OCH FORMADE

Hela vår uppväxt har vi blivit formade för att passa in i ett hierarkiskt system. Hela våra personligheter är anpassade till samhällets krav. Allt självständigt tänkande och handlande slås ned. Och vi tvingas leva ett konstgjort liv i kontaktlöshetens och rädsans tecken. Är det konstigt då att man längtar bort? Är det konstigt att man söker vägar att förgylla tillvaron?

Ölet var spännande. Berusningen var nånting nytt, roligt, intressant. Man vågade göra mer när man var full.

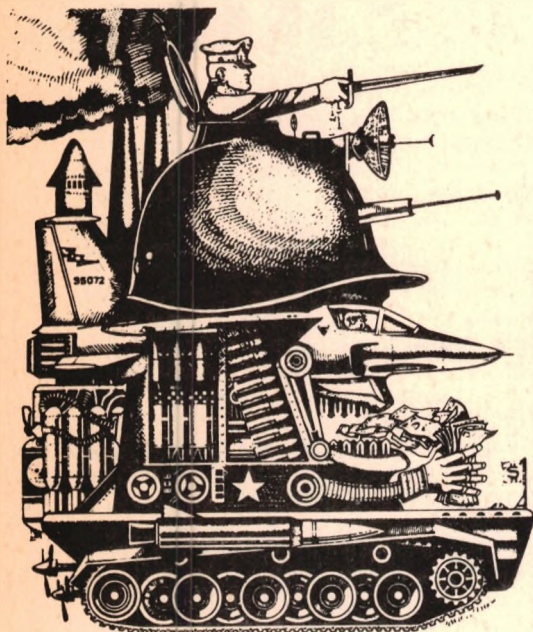
Ett av dom viktigaste problemen för en när man är i tonåren är kontakten med motsatta könet. Och den har dom förstört sen man var liten. Väldigt få tjejer och killar "blir ihop" när dom är nyktra. På ungdomsgårdar, dansställen, fester och andra kontaktpunkter är många berusade. Man lär sig ta kontakt med människor under berusning.

Detta är en passivering, inget snack om saken. Ju mer man vänjer sig att berusa sig när man ska ta kontakt med människor, ju mindre vågar man göra när man är nykter. Och allteftersom åren går, berusar man sig vid fler och fler tillfällen. När skolan är trist, när jobbet är trist, när man blir glad över nånting och när man blir lessen över nånting. De sex öl eller femton öl eller kvartern el-

ler vad det är man dricker varje lördag är farligare än de ser ut. Finns det någonting som talar för att man ska dricka mindre om tio år? Nej, snarare talar djävligt mycket för att man kommer att använda alkohol (eller andra droger) i alltfler situationer och dessutom i ökande omfattning. Detta innebär en passivering. Det egna engagemanget i saker och ting minskar. Detta är den vik-

SOLDAT !

TA UPP KAMPEN SÅ FORT DU RYCKER IN !

SOM ETT BIDRAG TILL DEN ANTINAT-
IONELLA OCH ANTIMILITARISTISKA
PROPAGANDAN PUBLICERAR VI HÄR EN
ARTIKEL FRÅN FÖRBUNDET ARBETAR-
MAKTS SOLDATCELL PÅ A6 (I JÖN-
KÖPING) 1974-1975. CELLEN TOG BL.
A. INITIATIV TILL ATT STARTA EN
EN "RÖD SOLDATGRUPP" SAMT EN AN-
TIMILITARISTISK REGEMENTSTIDNING,
"MOTSTÅNDSNÄSTET". MAN AGERADE
FÖRUTOM I LOKALA FRÅGOR, I SAM-
BAND MED I 11-RÄTTEGÅNGARNA (SE
ARBETARMÅKT NR 2/75). I ARTIKELN
NEDAN REDOGÖR MAN LITE FÖR HUR
MAN ARBETAT, VILKA PROBLEM ETT
ANTIMILITARISTISKT ARBETE I LUMP-
EN MEDFÖR M.M. MAN BÖRJAR DOCK
MED ATT TA UPP NÅGRA ALLMÄNNA
ASPEKTER PÅ KRIGSMAKTEN.

När vi säger att krigsmakten är ett
klassförsvär är detta inte någon klyscha
som vi satt upp för att legitimera vårt
handlande. Ser vi historiskt på krigsmak-
ten framgår det helt klart att den alltid
ställt i den härskande klassens tjänst.
Det var över 150 år sedan det svenska
"försvaret" användes mot ett annat land.
För den skull har inte krigsmakten varit
överksam Tvärtom: När arbetarna på slutet
av 1800-talet spontant tog upp kampen för
sina intressen var det krigsmakten som
försvarade patronernas, fabriks- och gods-
ägarnas intressen. Militärer sattes åt-
skilliga gånger in som strejkbrytare.
Under första världskriget var det reaktio-
nära officerare som försökte kasta ut
svenska arbetare i skyttegravarna. I
Adalen 1931 föll fem arbetare för kulor
från ett utkommenderat skolkompani.
Under andra världskriget fanns det myc-
ket starka krafter inom krigsmakten som
såg nazismen som den slutgiltiga lös-
ningen mot "det röda packet". Tyska trupp-
transporter tilläts passera över svenskt
territorium och de svenska kapitalisterna
gjorde sig feta på leveranskontrakt med
Tyskland. Efter andra världskriget kunde
socialdemokratin dämpa klasskampen
genom reformer vilka möjliggjordes bl a
av att de svenska produktionsapparaten
var oförstörd medan övriga stater i Eu-
ropa låg i ruiner. Militärens funktion
som det kapitalistiska systemets be-
varare var inte längre lika tydlig.

INFILTRERA MERA

Har då krigsmaktens klasskaraktär änd-
rats? Nej, inte alls. Den allmänna värn-
plikten betyder inte att arbetarklassen
och folket har tillgång till vapen.
Den bygger inte på folkförsvarets idé,
utan på klassförsvarets. Om vi ser på
befälskåren, märker vi direkt hur ur-
valet har skett. En mer reaktionär yrkes-
kår går knappast att finna. Inte heller
bland oss meniga är uttagningen total,
utan ca 1/4 av alla som mönstrar gall-
ras ut. Många av dessa är radikala och
oppositionella. De som ändå slinker
emellan registreras och förföljs. (Se
AM nr 4 och 5) Ska vi då som socialis-

FORTS.

DROGER...

tigaste följden av det hela. Det är
bekvämt för klassamhället. Diskoteken,
bryggarna och en massa andra tjäna-
gruvliga summor på oss och livet går
sin gilla gång. Kapitalisterna sitter
i orubbat bo, deras utsugning fort-
sätter och några får hjärnskador och
pajade magar.

VI HAR ETT FLYKTBEHOV

LGS, du säger i ditt inlägg att
drogerna är ett av kapitalismens
hjälpmedel att passivisera arbetarklas-
sen med. Det påståendet anser jag fel-
aktigt. Drogbruket i Sverige beror
inte på manipulationer från kapitalis-
terna. Drogerna har förvisso bl.a.
funktionen att passivisera arbetar-
klassen, men det beror mer på ett
flyktbehov som faktiskt existerar,
med eller utan kapitalisternas öltre-
klam.

Att bryggerinäringen är så måna om
mellanölet beror inte på att de vill
passivisera arbetarklassen, utan på

att mellanölet är en av deras stora
profitkällor som de inte för allt i
världen vill mista.

Beckers, som tillverkar bl.a. thin-
ner, har inte gjort något motstånd
mot inköpsrestriktionerna på denna
vara, trots dess för kapitalen bekvä-
ma passiviserande funktion.

Kapitalismens anarki - det vill
saga bl.a. att ingen kontrollerar
samhället som helhet, utan makten in-
nehåller av en kapitalistklass där varje
enskild kapitalist försöker konkurre-
ra ut och bekämpa de andra - omöjlig-
gör såna samordnade medvetna manipu-
lationer mot arbetarklassen som du
antyder.

I konsekvens med ditt resonemang om
att drogerna beror på kapitalisternas
manipulationer uppmanar du oss : *väg-
ra använda droger.*

Här bortser du helt från den marxis-
tiska tesen om att människans medvet-
tande är en produkt av dess sociala
vara. *Det vill säga* : drogbruket, en
del av det sociala varat, styrs inte
utan vidare av människans *vilja* att
göra sig av med det.

Så länge det är *mer* outhärdligt för
en människa att vara nykter i en viss
situation eller miljö (diskoteket,

festen, jobbet) än att vara berusad,
kommer drogerna att stanna. Antingen
vi vill det eller ej, LGS, så är vi
fast i det kapitalistiska samhället
och dess kultur.

Drogbruket inom vänstern förvånar
dig, säger du. Jag skulle tycka det
var mer förvånande om vänstern skulle
kunna utgöra nån slags från samhället
fritt svävande oaser, där man inom ka-
pitalismens ram lyckats göra sig av
med alla orsaker till drogbruk. Även
revolutionärer har under hela sin
uppväxt präglats av det här samhället.

ALTERNATIV TILL BERUSNING

Visst fan ska vi bekämpa drogbruket.
Med all kraft. Men detta gör man främst
genom att bekämpa dess orsaker : den
auktoritära uppfostran i familj och
skola, som skapar ett främlingskap in-
te bara mellan killar och tjejer utan
mellan alla människor, den hierarkis-
ka strukturen på de flesta ställen där
folk tillbringar sin vardag (fabriker,
kontor, skolor, mm), som skapar ett
främlingskap till det man sysslar med,
och så vidare.

skrivandet och kritiken av dessa ganska
gott resultat. Vi försökte bygga upp tid-
ningen med den proletära demokratin som
ledstjärna. Naturligtvis var tidningens
ekonomi helt självständig, och betalades
inte av någon speciell grupp eller parti.

För oss var tidningen en självklar sak
att syssla med, uppgiften som svetsade
oss samman och utvecklade oss. Att den
inte var speciellt omtyckt i militär-
ledningen var helt klart. Varje gång ett
nytt nummer kom ut var det ett befäl där
och samlade in. Men vi lyckades lura dem
genom att lägga tidningen direkt i skåpen
istället för att lägga den på sängarna.

ORGANISERING UTANFÖR ETABLERADE ORGAN

Men en soldattidning är ju inte den en-
da sidan av soldatkampen. Den öppna mass-
kampen är en annan. Hittills har denna
mest gällt dagskrav typ 1000 kr till muck,
nattpermis, reglerad arbetstid mm. Här
finns två viktiga saker, förutom det po-
litiska innehållet, för en revolutionär
att ta fasta på. Det första är hur kam-
pen ska organiseras, det andra hur man
själv skall ställa sig i förhållande till
soldater med ett annat mål än socialism
genom arbetarmakt. Egentligen kanske det
inte är så svårt eftersom samma "regler"
gäller i den civila kampen. Organisering-
en är mest effektiv då den sker utanför
etablerade organ, typ kompaniassistenter,
regementsnämnder o dyl. Organiseringen
ska gå efter den proletära demokratis
principer, vilket bl a innebär att de
valda kamraterna genast kan avsättas om
de inte sköter sina uppgifter.

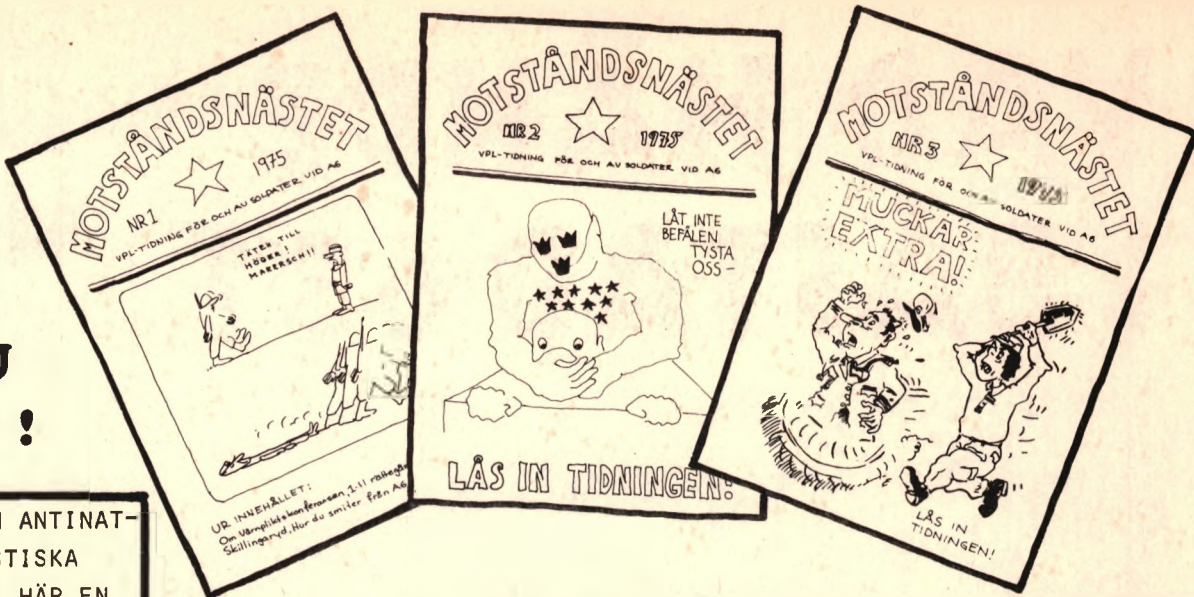
När det gäller hur man som kommunist
eller organiserad i ett förbund skall
agera är det viktigast att man behåller
sin självständighet, inte gör eftergifter
åt borgliga lösningar eller låter någon
organisatoriskt dominera "fronten". Vi
måste hela tiden komma ihåg att soldater-
na har olika klassbakgrund, och att detta
leder till helt olika ställningstaganden.
Vi ska inte nöja oss med att soldaterna
har en låg medvetandenivå, vi ska hjälpa
till att höja den.

Men bakom en masskamp ligger ett tål-
modigt arbete. Den dagliga direkta kon-
takterna är den viktigaste för varje kommu-
nist. Det kan gälla alltifrån att förkla-
ra varför det hetsas mot utlänningar till
att försvara någon kamrat som ett befäl
har varit på. Det är här man har möjlig-
heter att mera i detalj förklara vilket
samhälle man vill ha, varför krigsmakten
ser ut som den gör, varför kampen mot
militarismen också är en kamp för ett ar-
betarstyrt samhälle - för socialismen.

Dessa orsaker måste bekämpas genom
att vi medvetandegörs om att bara vi
själva, av egen kraft, kan förändra
våra liv och ta itu med våra hämningar,
att det ligger ett *system* bakom våra
problem och att detta system måste
krossas. Vi får inte blunda för an-
strängningar att inom kapitalismens
ram skapa alternativ till berusning,
tvärtom är det viktigt att vi försök-
er vara så nyktra vi kan. Men parol-
len "vägra använda droger" för oss in-
te ett steg framåt.

Jag är övertygad om att drogproble-
men inte kan lösas inom det kapitalis-
tiska samhällets ram. Samtidigt är
det livsviktigt att börja bekämpa dom
nu, dels därför att dom hämmar och
förstör människor, och därmed fördrö-
jer den socialistiska revolutionen,
dels därför att man inte ska in-
billa sig att allt löser sig självt
framöver, bara för att kapitalismen
avskaffas. *Ingenting* löser sig självt.
Socialismen bygger på allas aktiva med-
verkan, och det måste också kampen för
den göra. Och i den kampen måste, som
du säger, kampen mot drogerna inlemmas.

Marke

kamrater. Men faktum kvarstår, det är
lättast, rent praktiskt, att få igång
arbetet om man börjar redan vid inryck-
ningen. Det beror på att de första tre
måaderna är grundutbildning och fullgörs
"hemma" på förbandet, medan resten av
tiden till stor del tillbringas ute i
fält.

SOLDATTIDNING

Självva kom vi inte igång förrän efter
nåstan halva tiden vilket gjorde att vi
inte hade möjlighet att driva någon frå-
ga till öppen "masskamp". Istället blev
vi tvingade att sprida mer allmän pro-
paganda, försöka kämpa mot splittringen
mellan olika kompanier osv. Det främsta
hjälpmedlet vi hade för detta var vår
soldattidning, Motståndsnästet. Initia-
tivet till tidningen togs på ett soldat-
möte vi anordnat angående rätttegången
mot de åtalade I-11 soldaterna. En av
de dömda kamraterna talade på soldat-
hemmet om de senaste årens kamp och
möjligheter till organisering. Efteråt
snackade vi om vad vi själva kunde göra
och vi beslutade att starta en tidning.
Bakom beslutet stod ett 15-tal kamrater
vilket underhand ökade till 20. Som
parentes kan nämnas att vi till mötet
endast satte upp en affisch vilket locka-
de 25 kamrater. vi tror på öppna möten
på förbanden som behandlar en konkret
fråga. Till inryckningen kan det kanske
vara bra att inbjuda några av förra årets
soldater, som kan tala om vad de syssla-
de med, vilka krav de drev, osv.

På A6 fanns alltså en Röd grupp på ett
litet antal personer. När tidningen kom
igång övergick gruppen automatiskt i
tidningsgruppen. Kanske var det fel, ef-
tersom den politiska skolningen kom lite
i bakgrunden. A andra sidan gav artikel-

Mass-sjukskrivning på I3

VAD HÄNDE I BÅSTAD 68?

VAD HÄNDE I BÅSTAD 1968? VILKA VAR DET SOM DEMONSTRERADE? HUR LYCKADES MAN STOPPA MATCHEN? VAD TYCKTE MASSMEDIA?

DESSA OCH ANDRA FRÅGOR DYKER SÄKERT UPP HOS MÅNGA, SOM INTE MINNS VAD SOM HÄNDE DEN 3 MAJ -68. VI SKA HÄR HELT KORT FÖRSÖKA GE EN BILD AV HÄNDELSENA OCH DE OLIKA INBLANDADES AGERANDE, FÖR EN UTFÖRLIGARE BILD HÄNVISAR VI TILL BÖCKERNA "AKTION BÅSTAD 1968" UTGIVEN AV BÅSTADAKTIVISTERNA, SAMT "FALLET BÅSTAD"

Sverige hade i början av året lot-tats att spela mot Rhodesia i Davids Cup-turneringen. 1968 är fortfarande bojkottaktionerna, beslutade av FN, aktuella, även om de visat sig ganska ineffektiva.

I Rhodesia (vars afrikanska namn är Zimbabwe) utövar den härskande vita minoriteten sin apartheidpolitik med stor brutalitet. Den 6 mars sker de första avrättningarna av afrikanska motståndsmän i Salisbury. Detta blir en

startsignal till en debatt, om Matchen, som ska fortsätta hela våren och långt efter det att Matchen spelats, ända fram till de olika idrottsorganisationerna vägrar delta i idrottsutbyte med de stater som var med om invasionen i Tjeckoslovakien....

Den 3 maj kl 12.00 startar en demonstration med 500 - 1500 (uppgifterna varierar) med tennistadion som mål. I denna deltar dels företrädare för SSU, FPU och CUF, dels folk från de tillfälliga aktionsgrupper som bildats i samband med Matchen. Demonstrationen delar sig i två för att nå de bägge entréerna till stadion. När demonstrationen når stadion nöjer sig deltagarna inte med att, med plakat och flygblad, stå på betryggande avstånd från grindarna.

De flesta demonstranter går istället fram till grindarna, och sätter sig i en sittdemonstration som kom att vara ca 2 timmar. Förutom sittdemonstrationen, hade man en "sabotagegrupp" utrustad med biljetter, ägg, påsar med olja, spenat och årtor för att försöka göra det omöjligt

att använda banorna. Detta försöker man också när man uppmanas lämna läktarna.

Efter en timme börjar polisen släpa bort demonstranter från den ena grinden. Endast passivt motstånd förekommer medan polisen sliter folk i håret, drar i slipsar, tar strupgrepp osv.

Man lyckas dock inte få bort mer än ett fåtal demonstranter, och sittdemonstrationen avslutas genom att man frivilligt avtågar i samband med att beskedet lämnas att Matchen är stoppad.

Den andra grinden glider upp när de första demonstranterna som når fram till den, rycker i den. Grinden öppnas utåt och några demonstranter tränger in ett par meter. Polisen går då till attack med batonger, och demonstranterna sätter sig ner. Med hjälp av vatten från en brandslang och batongchocker lyckas polisen att stänga grindarna. I detta läge med stängda grindar sätter polisen in tårgas. I en halvtimme håller polis och brandmän på med vattensprutandet. De enda "vapen" demonstranterna använder, är ägg och grus och möjligen en och annan sten. Man använde ett järnrör för att riva ner en taggtråd. Efter två timmar meddelar tennissförbundets ordförande Hasselqvist att Matchen är inställd. Demonstranterna lämnar grinden sjungande Internationales.

Dagstidningarna hade fått något att frossa i. På sportsidorna hävdades ihärdigt att idrott och politik inte hör ihop, samtidigt som man tog tillfället i akt att hetsa mot kommunister. På ledarsidor och i repotage hade man inte svårt att hitta ord för sin avsky.

"ett vettvillingarnas tumult" (GHT)
"mer eller mindre professionella uppviglare inom den intellektuella halv-världen" (UNT) "våldsverkare" (DN)
"halvprofessionella äggkastare" (Expr)
"...meningslösheten i dessa gangsterier mot polisen var en hädelse mot strä-vandet till mänskliga rättigheter för alla. Det var bara fråga om att roa sig på eller över det kriminellas gräns på det allmännas bekostnad." (GP)
"De här skäggiga och långhåriga sakerna i dagens Båstadsdemonstration hade fått legitim rätt att knalla omkring med plakat och allting." (DN)

Att borgarpressen kommer att hetsa även denna gång när Matchen mot Chile stoppas, kan vi vara säkra på. Detta får dock inte hindra oss.

STOPPA MATCHEN !

KINA: 'ARBETETS MILITARISERING'

I tidigare nummer av ARBETARMAKT detta år har vi redogjort för den ideologiska kampanj i Kina som drogs i gång i början av detta år. Denna kampanj går ut på att "studera proletariats diktatur" för att bli en starka enigheten i partiet och motverka "borgeliga fraktionstendenser". Vi påstod att denna kampanj kommit till för att motarbeta opposition i form av radikala arbetargrupper.

Nu bekräftas dessa uppgifter om arbetaraktioner och opposition mot partiet. Den 10 augusti kommer rapporter (se t ex DN) om att mellan 6000 och 10 500 soldater skickats från sina förläggningar in till 19 fabriker i miljonstaden Hang-chou därför att arbetarna "inte kunde öka produktionen på grund av...borgelig fraktionsbildning och sabotage från en handfull klassfiender" (Radiosändning från Hang-chou) En vecka senare kommer rapporter om att även flyg- och flottenheter skickats till staden. Mellan 10-och 20 000 man för

att slå ner "en handfull klassfiender"... Soldaternas uppgift är tydligen inte så mycket att hjälpa till i produktion - utom möjligen agera som strejk-brytare - utan att "propagera ordförande Maos och centralkommitténs särskilda direktiv... och hjälpa arbetarna med deras väggtidningar." (DN)

Order har utfärdats om att avväpna folkmilisen, vilken annars brukar föras fram som exempel på att folket har makten genom att de förfogar över vapen och när som helst kan vända dem mot en eventuell byråkrati...

Rapporter från grupper av besökare har gett vid handen att det skulle vara fråga om motsättningar mellan en radikalare grupp som framträtt redan under kulturrevolutionen, och "äldre kader". De äldre kadrerna tycks ha stärkt sin ställning genom den centrala byråkratins ingripande - bli har majoriteten av stadstyrelsen avsatts genom dennas ingripande och ersatts med nytt folk, lojalt mot partiledningen.

ARBETARPRESS

nr 1	Klasskamp i Polen 1970-71 (slutsäld)	
nr 2	Maurice Brinton/Politikens irrationalitet	4:-
nr 3	Anton Parnokoev/Lenin som filosof (slutsäld)	
nr 4	Politisk plattform, uppgifter, stadgar för Förbundet Arbetarmakt	2:-
nr 5	Paul Cardan/Socialismens innebörd	2:-
nr 6	Rossana Rossanda/Klass och Parti	1:-
nr 7	Martin Glaberman/Mao som dialektiker	2:-
nr 8	Rosa Luxemburg/Marxism kontra Leninism	2:-
nr 9	ARBETARMAKT - artiklar och ledare ur tidningen ARBETARMAKT 1972-73	5:-
nr 10	Herman Gorter/Uppett brev till Kamrat Lenin. Svar på Lenins broschyr "Radikalismen, kommunismens barnsjukdom"	7:-

ARBETARPRESS Box 31 134 400 32 Göteborg 31 pg 88 66 51-9

Prenumeration (4 nr) 15:-
Stödprenumeratör minst 30:-
Pg. 87 99 69-4

RADSMÅKT
Box 31 102
400 32 GÖTEBORG

Det senaste numret, nr 6-7, har vi kallat ett familjenummer. Det innehåller en mer genomgripande analys av familjens funktion under kapitalismen och tidigare samhällen.

BOKHANDLAR SOM SÄLJER FÖRBUNDET ARBETARMAKTS MATERIAL:

Stockholm: Röda Rummet
Luntmakargatan 70
Bokcafé Morianen
Drottninggatan 19

Göteborg: Röda Rummet
Storgatan 12

Uppsala: Lundeqvistska bokhandeln

Röda Rummet
Sankt Johannesgatan 25

Lund: Lunds Bokcafé
Sankt Petri Kyrkogata 7

Karlstad: Barrikaden
Herrhagsgatan 48

Umeå: Röda Rummet
Storgatan 118

Norge: Jaap van Heusmands Minde
Hjelmsgate 3
Oslo

Nøstegate Bokcafé
Nøstegate 16
Bergen

